

Round **YES,
QUEER!**

VIZUÁLNO-LITERÁRNA SÚŤAŽ: 1. ROČNÍK

Yes Queer! – Súťaž umeleckých diel s rešpektom k rozmanitosti autorstva.

Organizátor Round o.z.

IČO 55253636

Karpatská 3089/2, 811 05 Bratislava-Staré Mesto

VVS/1-900/90-66089

ISBN 978-80-570-6017-8

EAN 9788057060178

Zborník Yes Queer! - Round o.z.

Pod'akovanie:

Chceli by sme pod'akovať Julke, ktorá prišla s nápadom tejto súťaže, a Marianne, ktorá prilákala zvučné mená do poroty. Veľká vďaka patrí každému členstvu poroty, ktoré prispelo k tvorbe pravidiel a hladkému priebehu súťaže. Ďakujeme každému autorstvu, ktoré poslalo svoje dielo a zúčastnilo sa súťaže, a každému návštevníctvu vernisáže, finalizáže alebo času medzi nimi, za prejavovaný záujem. Sme vďační Galérii mesta Bratislavy za poskytnutie priestorov a organizáciu tematickej výstavy, ktorá nie je práve mainstream, ale o to viac nás spája. A v neposlednom rade ďakujeme Stankovi, ktorý pomáha zorganizovať každý takýto bláznivý nápad.

Obsah:

Podakovanie:.....	4
Kategoríe prihlasovaných diel:	8
Porota:.....	9
Mária Čorejová:.....	9
Marianna Čunderlíková.....	9
Pavína Fichta Čierna	10
Júlia Reinoldová.....	10
Šimon Čižmár	11
Max Gray	11
Marek Moravčík	12
Manu Kościuszko (on/jeho).....	12
Ostatné porocstvo.....	12
Diela, ktoré postupili do semifinále:	13
Próza.....	13
Grafika, Digitálna maľba, Komiks	13
Maľba	13
Fotografia	13
Zopár obrazových spomienok	15
Finálový výber diel a autorstiev	16
O finalistoch súťaže	18
Bc. Dmytro Nepomniashchyi Dis.Art.....	18
Ema Ftorková.....	18
Silvia Hurtiková.....	18
Niko Novotné	19
Natália Raková.....	20
Finálové diela uvedené podľa kategórií:	22
Poézia:	22
Próza.....	44
Grafika, digitalna malba, komiks	70
Malba	74
Fotografia	75

O súťaži:

Prihlásiť sa mohol každý bez rozdielu veku, pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia.

Rešpektovali sme, ak sa autorstvo prihlásilo pod pseudonymom, ale bolo dôležité, aby bol uvedený aspoň jeden platný kontaktný údaj, kde autorstvo reagovalo na prípadné výzvy od organizátorov.

Diela boli zaslané porote anonymizované v rámci príslušnej kategórie. Po určení výsledkov prvého kola boli diela prepojené s menami autorov.

Prihlásené dielo nesmelo byť ocenené v inej súťaži do uzávierky tejto súťaže.

Súťaž bola hodnotená akceptujúcou porotou.

Súťaž bola otvorená vekovo, tematicky a aj umelecky. Obmedzenia boli stanovené po formálnej a technickej stránke pre jednotlivé umelecké médiá a kategórie.

Prihlásiť sa mohol každý bez rozdielu veku, pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia.

Rešpektovali sme, ak sa autorstvo prihlásilo pod pseudonymom, ale bolo dôležité, aby bol uvedený aspoň jeden platný kontaktný údaj, kde autorstvo reagovalo na prípadné výzvy od organizátorov.

Autorstvá sa zaviazali dodať originál diela na výstavu. Ak povaha diela neumožňovala jeho vystavenie, autorstvo a organizačný tím hľadali spôsob, ako dielo – alebo jeho kópiu – vystaviť.

Téma súťaže: Yes, Queer!

Kategórie prihlasovaných diel:

Literatúra:

- Poézia,
- Próza,
- Dráma,

Vizuálne umenie:

- Maľba,
- Kresba,
- Grafika,
- Komiks,
- Digitálna maľba,
- Fotografia

Časový priebeh súťaže:

- : 1. 6. – 30. 6.
 - Hodnotenie diel porotou v prvom kole – porota vyberie maximálne 10 prác v každej kategórii
- 6. 7. – 7. 7.
 - Vyhlásenie výsledkov prvého kola bude prvý víkend júlový
- Diela sa vystavili na výstave v budove Zichyho paláca v Bratislave.
- Po výstave bude vyhlásených maximálne 5 diel v rámci kategórií a z nich bude vyhlásené jedno dielo ako absolútne víťazstvo danej kategórie.
- Finálové diela budú uverejnené v Zborníku **Yes, Queer! #1**

Porota:

Mária Čorejová:

Mgr. art. Mária Čorejová (absolvovala VŠVU v Bratislave na katedre Maľba a iné médiá) je vizuálna umelkyňa, grafická dizajnérka a pedagogička. Najvýznamnejšiu oblasť jej výtvarného prejavu tvorí kresba. Pristupuje k nej ako k samostatnému médiu, ktoré najlepšie vyhovuje autorkinmu hlavnému umeleckému zámeru: tlmočiť ideu prostredníctvom voľného, imaginatívneho narábania s obrazovým materiálom. Ako grafická dizajnérka stojí za množstvom publikácií a vizuálov pre rôzne subjekty (napr. vydavateľstvo f.a.c.e., Taliansky kultúrny inštitút, Galéria 19 alebo Divadelný ústav). V súčasnosti pôsobí aj ako pedagogička v odbore Grafický dizajn na Škole umeleckého

priemyslu Josefa Vydru v Bratislave. Zdroj foto: Lea Lovišková

Marianna Čunderlíková

Maliarka a grafička Mag. art. Marianna Čunderlíková sa narodila 7. januára 1971 v Bratislave. Po absolvovaní štúdia na Strednej umeleckopriemyselnej škole v Bratislave na oddelení výstavníctva u prof. Rudolfa Filu pokračovala od roku 1990 v štúdiu na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave u prof. Juraja Bartusza. V rokoch 1991 – 1995 študovala na Univerzite úžitkového umenia vo Viedni na oddelení maľby u prof. Adolfa Frohnera a po skončení pokračovala v štúdiu dejín umenia na Viedenskej univerzite. Zúčastnila sa na početných výstavách doma aj v zahraničí, pôsobila ako pedagogička, manažérka intermediálnych kultúrnych podujatí a venovala sa tanečno-výtvarným performance. Získala viacero ocenení doma aj v zahraničí, o. i. Cenu Ireny a Petra Ludwiga vo viedenskom Künstlerhause, finalistka TONAL- mladý slovenský

výtvarník roka a Cenu umeleckej kritiky v Città di Castello v Taliansku.

Pavína Fichta Čierna

Vizuálna umelkyňa, kurátorka a aktivistka. V súčasnosti pedagogicky pôsobí na Ostravskej univerzite. Prostredníctvom mediálneho umenia, filmu a interaktívnych projektov sa zameriava predovšetkým na témy sociálneho vylúčenia, politické témy a témy osobných tráum. Je laureátkou Ceny Oskára Čepana a jej diela sú súčasťou zbierok inštitúcií ako napr. SNG v Bratislave, MACBA v Barcelone alebo MOT v Tokiu. Na základe životnej skúsenosti s dieťaťom verejne vystupuje za práva transrodových ľudí.

Zdroj foto: Jakub Kováč

Júlia Reinoldová

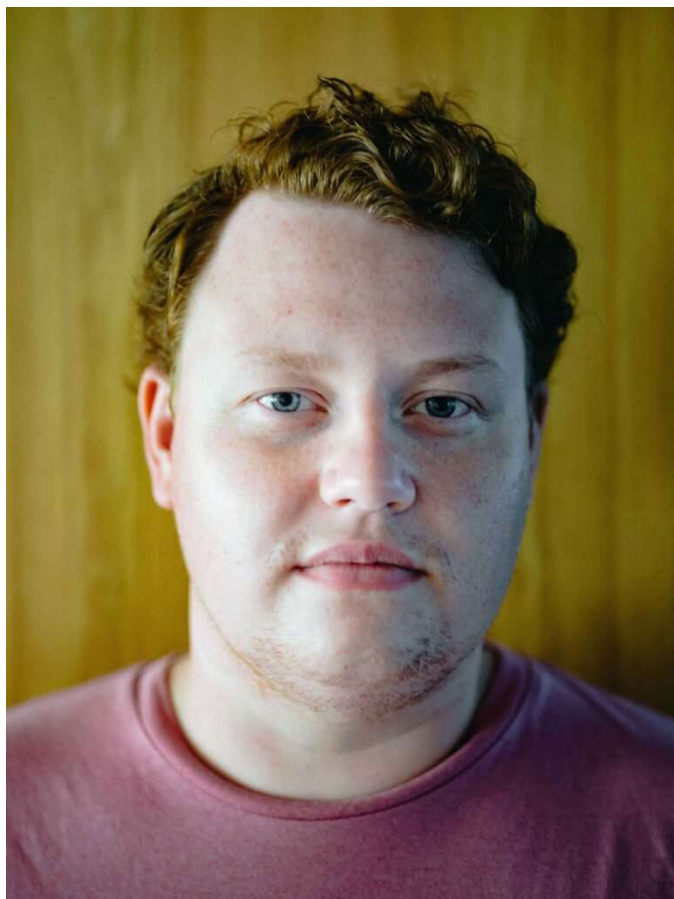

Tvorí prevažne poéziu, občas napíše nejakú prózu. Jej texty boli ocenené na rôznych súťažiach (Medziriadky, Literárny Zvolen, Wolkrova Polianka). V roku 2023 bola laureátkou Literárneho Zvolena. Jej texty boli zverejnené v rôznych antológiách a časopisoch.

Keď sa nevenuje literatúre, skúma vplyvy prvkov muzikoterapie a tanečno-pohybovej terapie na jednotlivcov so znevýhodnením, najmä s poruchami autistického spektra.

Zdroj foto: Tvor.Ba

Šimon Čižmár

Narodil sa v Michalovciach. Je absolventom Filozofickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, kde vyštudoval učiteľstvo histórie a slovenského jazyka a literatúry. Venoval sa umeleckému prednesu a neprofesionálnemu divadlu. Svoje básne doposiaľ publikoval v časopisoch Fraktál a Romboid, úspešne sa zúčastnil viacerých literárnych súťaží, napr. Akademický Prešov či Medziriadky. Pravidelne sa svojimi textami podieľal na zábavno-umeleckom večeri Literárne soirée. Aktuálne je doktorandom na Ústave slovenskej literatúry Slovenskej akadémie vied, kde sa výskumne zameriava na súčasnú slovenskú poéziu.

Zdroj foto: Soňa Maletz

Max Gray

Umelkyňa tvoriaca prevažne digitálne umenie, kresbu a grafický dizajn. Vyštudovala animáciu, ktorej vplyv celkom výrazne presahuje do jej štýlu. Po škole si vzala na pár rokov voľno od umenia, ale túžba kresliť bola silnejšia a nakoniec sa k tvorbe opäť vrátila. Sústreďuje sa na portréty a zachytenie ľudských emócií a intimity, a zároveň do svojich diel pridáva aj prvky príbehov vo forme krátkych komiksov.

Má za sebou niekoľko klubových výstav a v roku 2024 podpísala svoju prvú zmluvu na tvorbu ilustrácií do knihy s queer témou.

Marek Moravčík

Vyrastal v Radošine, dlhodobo žije v Bratislave. V tvorbe sa venuje najmä próze. Poviedky má publikované v niekoľkých zborníkoch literárnych súťaží, ako napríklad Literárny Zvolen či Medziriadky. Poéziu publikoval v literárno-kultúrnom časopise Revue Prostor. Dlhšie pôsobí aj vo voľnom zoskupení Prešporácke pondelky poézie, ktoré sa zameriava na prezentáciu mladej tvorby. Študoval filmovú scenáristiku a dramaturgiu na Vysokej škole múzických umení, teraz

pracuje ako novinár.

Manu Kościuszko (on/jeho)

Trans-nebinárny aktivista, publicista s vášňou pre kvír a feministické knihy. V rámci ľudskoprávnej LGBTI+ organizácie pracuje na advokačnom oddelení, kde sa primárne zaoberá právami transrodových, nebinárnych a intersex ľudí.

V minulosti prispieval svojimi textami do feministického magazínu Glosolália a jeho príspevky ste mohli čítať aj na webe queerslovakia.sk, či pridekosice.sk.

Zdroj foto: Manu Kościuszko

Ostatné porocstvo - Emi Ly

Diela, ktoré postupili do semifinále:

<p>Próza:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Fáza - Teplo domova - Inéz - Uduste ich popolom snov ktoré spálili - Asi to dáva zmysel - Tajná história - Hlad po moci - Léto 68 - My predsa nie sme ako oni-pokus o automatický text - Dvadsaťosem ročné čakanie 	<p>Poézia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - God's balls - 5 ZÁHRAD – krátka zbierka básničiek - Rozprávky sa občas mýlia a Luna - Paradox - Na Lúke Lži (Výber zo zbierky básní) - Tá spomínaná žena - XI. Neumlčíš - fragmenty kompletória neporušenej zmyselnosti - Les, ba i bosorka (poetický cyklus zameraný hlavne na reflexívnu a symbolickú lyriku) - Uhrančivosť
<p>Grafika, Digitálna maľba, Komiks¹:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Lovebeat - Západné živly (žijem na západe krajiny) przniace slovenské tradície (každá skúsená čipkárka by ohrnula nosom nad mojou technikou) - myslím, že chápem - Pandorina skrinka - Jed - Datenight - Transformácia - dielo "Sloboda" je darček pre môjho kamaráta. - What if...? - Prvé narodeniny 	<p>Maľba:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Vifonky - Eternal Vision - Si krajšia keď mlčíš - Tvoje predstavenie musí pokračovať - Miluj bližního svého – 6 maleb - Connection between us - Heart to heart - Šťastný nádych
<p>Fotografia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Odraz v obraze - Echo of Freedom - Misty Lust - Absurdita - Sekunda - 2/1 	

¹ Pre malý počet prihlásených diel v daných kategóriach bola vytvorená spojená kategória

Zopár obrazových spomienok

Finálový výber diel a autorstiev

Grafika, Digitalna malba, Komiks

Západné živly - Lucia Rebrová
Transformácia - Natália Raková
What if...? - Ema Ftorková

Prvé narodeniny - Niko Novotné - absolútne víťazstvo v kategórii Grafika, Digitalna malba, Komiks

Maľba

Tvoje predstavenie musí pokračovať - Iveta Kveta Kosálová

Fotografia

Obraz v odraze - Silvia Bombala
Absurdita - Dmytro Nepomniashchyi
Sekunda - Dmytro Nepomniashchyi

2/1 - Dmytro Nepomniashchyi - absolútne víťazstvo v kategórii Fotografia

Próza

Inéz - Martin Mišún
Asi to dáva zmysel - Jana Bordováčová
Léto 68 - Eddie
Dvadsaťosem ročné čakanie - Dominika Hrabeková

Teplo domova - Zdenka Bodnár - absolútne víťazstvo v kategórii Próza

Poézia

5 ZÁHRAD - krátka zbierka básničiek - Samuel Strelec
Na Lúke Lži (Výber zo zbierky básní) - Azúr
fragmenty kompletória neporušenej zmyselnosti - Juraj Hubinák

Uhrančivosť - Slávka "slejvej" Holubjaková - absolútne víťazstvo Poézia

Špeciálna cena organizátorstva za objav prvého ročníka súťaže YES, Queer!

Natália Raková

O finalistoch súťaže

Bc. Dmytro Nepomniashchyi Dis.Art

Každý deň, každú sekundu, každú nanosekundu sa náš svet rozdeľuje na nekonečné množstvo paralelných vesmírov. Tieto svety sa môžu líšiť len v nepatrných detailoch, ako je rozpad rádioaktívneho izotopu, alebo môžu byť radikálne odlišné, kde človek prežíva úplne iné situácie, má rôzne spomienky a skúsenosti, a tým aj odlišné identity. Táto fascinujúca myšlienka ma priviedla k technike dvojitej expozície, ktorá pre mňa predstavuje nástroj na vizuálne zobrazenie tejto mnohovýrovej reality. Pomocou nej sa snažím zachytiť a prepojiť rôzne alternatívne dimenzie jedného okamihu, kde sa rôzne verzie toho istého momentu prelínajú a vytvárajú nový, bohatší príbeh. Dvojitá expozícia mi umožňuje skúmať hlbšie vrstvy reality, kde každý obraz odhaľuje skryté možnosti a nekonečné perspektívy života.

Instagram: @oladyshek.film

Emma Ftorková

Emminarts

Názov diela: What if...? (Komiks)

V diele ide o krátky osobný rozhovor medzi dvoma osobami. Opisuje pocit s ktorým skoro všetci bojujeme- čo by bolo keby...? Má odkazovať na to, že keď niekedy nezariskujeme alebo sa neodvážime spraviť krok, tak nezistíme, čo by mohlo byť.

Vo svojej tvorbe sa venujem primárne kresleniu charakterov, komiksov a krátkych animácii v digitálnej forme. Rada sa pri tvorbe charakterov zameriavam na fantasy motívy

Link na instagram: <https://www.instagram.com/emminarts>

Silvia Hurtiková

Fotografia "Obraz v odraze" vznikla počas Tvorivej dielni amatérskych fotografov. V daný deň pršalo a mňa fascinuje dažď ako taký, odrazy a dažďové kvapky. Fotografia vznikla úplne náhodou. Keďže sa mi vybíjal fotoaparát, nestihla som ho vôbec nastaviť. Jedine automatiku. Záber sa vydaril aj napriek menším technickým obmedzeniam

Môj vzťah k fotografii ako takej začal už oveľa dávnejšie. Hľadala som sa a preto som zo začiatku fotila všetko možné. Hlavne portréty a iné štýly, (Neviem čo sú to- žeby témy?), ale ma to nenapĺňalo.

Moje nájdenie sa začalo pred tromi rokmi, keď som oprášila svoj fotoaparát a vybrala som sa do ulíc.

Cestovala som a vtedy som si uvedomila, že street fotografie je presne to, čomu by som sa rada venovala do budúcnosti. To tajomno ulíc a nie silené štylizované fotografie.

Moje fotografie už boli prezentované na rôznych výstavných súťažiach.

Svoju technickú zbierku som prednedávnom obohatila o nový fotoaparát Canon R7 a verím, že s ním urobím ďalšie nové zaujímavé fotografie.

Dobrý deň Nevieam či za Vám podarí niečo vytážiť z môjho krátkeho textu. Miesta roky som nepísala ak treba zmením. Dakujem Bombala

Niko Novotné

Prvé narodeniny

Komiks zaoberajúci sa osamelosťou, ktorú transrodový človek prežíva v spoločnosti ľudí, ktorí ho nedokážu milovať takého, aký v skutočnosti je, ale namiesto toho milujú len predstavu, ktorú si o ňom vytvorili. Zároveň je však o odvahe, vďaka ktorej sa dokáže hlavná postava oslobodiť a osláviť svoje „prvé“ narodeniny podľa vlastných podmienok.

Moja tvorba je veľmi rôznorodá. Čiastočne ju ovplyvňuje moja nebinárnosť a najmä v poslednej dobe prostredníctvom nej skúmam queer témy. Zároveň sa venujem aj výrobe šperkov, ktoré predávam na lokálnych trhoch, alebo písaniu poézie. Po novom ma nájdete na instagrame: my.arinkets

O FINÁLOVOM OBRAZE A MOJEJ TVORBE

Transformácia: Život ide časom ďalej, no postupne v iných podobách.

Je to dielo, ktoré pochopí každý inak. V diele sú zobrazené postavy, ktoré sa zdajú byť na ceste, životnej púti a pohybe vpred. Postavy v tieni zobrazujú nielen naše vnútorné boje, ale môžu predstavovať aj minulosť, ktorá nás neustále prenasleduje. Je to pripomienka toho, že zmena je nevyhnutnou súčasťou nášho bytia.

V mojej tvorbe sa často nájdú výrazné diela – či už myšlienkou, posolstvom alebo vizuálom. Chcem v každom vyvolať emóciu a zamyslenie, čo je podľa mňa aj hlavný zmysel umenia. Nesústredím sa však len na maľbu, venujem sa širokému spektru umenia ako tvorba návrhov tetovaní, vyrábam ručne jedinečné náušnice, tašky a svetre, dizajnujem tričká alebo iné kusy oblečenia. Niektoré moje diela predávam na sashe.sk (<https://www.sashe.sk/TaliiaArt>), ale moju celú tvorbu môžu ľudia nájsť na mojom Instagrame @taliia.art.

Natália Raková

ROZHOVOR

- Pamätáte si svoje prvé dielo? Aké bolo, čo to bolo...

Moje prvé dielo si nepamätám, keďže tvorím už od detstva, ale určite to bolo niečo kriedou na asfalt v škôlke.

- Tvorili ste od mala?

Áno, odkedy sa pamätám, žijem maľbou a umením. Spomínam si však na jeden vtipný moment, o ktorom mi mama nedávno hovorila. Prišla za ňou moja učiteľka v škôlke a začala jej dohovárať, aby som sa viac venovala kresleniu, pretože mi to na rozdiel od ostatných strašne ****nejde****. Vtedy ešte netušila, že práve to bude moje najväčšie nadšenie doteraz.

- Čo sú vaše múzy či inšpirácia?

Nepovedala by som, že mám nejaké múzy, niekoho, kto ma natoľko inšpiruje, že to potrebujem dať ďalej. Ja sa hlavne inšpirujem svojím životom, ľuďmi okolo seba, no nikým konkrétnym. Ľudské emócie a ich prežívanie, inšpirujem sa aj napríklad hudbou, niekedy sú moje diela len vizualizáciou môjho playlistu a to ma na tom baví.

- Mávate “umelecké pretlaky” a čo ich vie spôsobiť?

Bez takýchto “umeleckých pretlakov” by som asi ani nebola, hahaha. Moju tvorbu často posúvajú takéto dni vpred. Väčšinou sa mi najlepšie tvorí v noci, pri počúvaní hudby, pomedzi scrollovanie na Pintereste. Vtedy prídu tie najlepšie nápady a aj chuť ich zrealizovať.

- Kedy zvyknete tvoriť?

Tvorím prakticky kde sa len dá. Ak nie som doma, vždy viem vytiahnuť tablet a ilustrovať, alebo prikrášiť moje učebnice v škole. Niekedy sa vyberiem a tvorím niekde v prírode alebo v MHD po ceste ku kamoškám.

- Čo bol váš prvý umelecký úspech?

Pre mňa je vždy úspech, keď niečo dokončím a páči sa mi to aj o pol roka. Ale musím povedať, že mi lichotí, keď sa aj ostatným páčia moje veci. Ak ide o nejaké súťaže, tak možno pár prvých miest v ZUŠ-ke alebo na súťaži v Tatranskej galérii, ale zatiaľ to boli len maličké úspechy, takže sa teším, čo ešte príde.

- Aké techniky ste skúšali? Aké by ste rada skúsili?

Skúšala som toho viacero, ale skôr také ľahšie dostupné techniky. Rada by som skúsila nejaké odtlačky pomocou slnka alebo airbrush či spreje. Asi sa to neberie ako technika, ale strašne by som sa rada naučila tetovať!

- Čo považujete za svoje najlepšie dielo a prečo?

Musím povedať, že zakaždým je moje najlepšie dielo iné. Teraz je ním moje najnovšie – *Eternal Vision*. Jednoducho tam je všetko, čo som na obraze chcela mať, ešte lepší výsledok, aký som si mohla predstaviť. Som s ním veľmi spokojná.

- Zmenili by ste svoje diela spätne, alebo sú to uzavreté diela odrážajúce dobu?

Niekedy takéto nutkanie prerobiť alebo opraviť obraz mám, ale vždy to beriem tak, že vtedy som to takto vedela a cítila a musím to nechať tak.

- Čo robiť pre svoj umelecký rozvoj?

Tvoriť. Pozorovať tvorbu iných. Učiť sa pri každej novej príležitosti.

- Kam smerujete ako autorka?

Rada by som smerovala k tomu, aby sa o moje umenie začalo zaujímať viac ľudí. Aby to prestalo byť len hobby a stalo sa to aj mojou prácou. Chcem sa stále zlepšovať a smerovať napred, odovzdať niečo užitočné svetu a hlavne sa pri tom baviť. Niečo z toho sa malými krôčikmi už začína plniť, za čo som nesmierne vďačná, a dúfam, že smerujem správnym smerom.

- Čo by ste privítali ako autorka?

Privítala by som, aby sa umenie na Slovensku, ale aj vo svete, bralo viac vážne. Ľudia si umenie necenia tak, ako by mali. Niekedy si neuvedomujú, ako ovplyvňuje našu spoločnosť a naše životy.

- Čo hovoríte na súťaž YES, Queer!

Som nesmierne rada, že sa takéto umelecké súťaže organizujú. Je veľmi náročné sa nejakým spôsobom predstavovať, keďže na to nie je veľký priestor, a to ešte pre mladých ľudí. Som veľmi vďačná, že som mohla byť súčasťou a teším sa na nasledujúce ročníky.

Finálové diela uvedené podľa kategórií²:

Poézia:

Fragmenty kompletória neporušenej zmyselnosti

príd' mi na pomoc
ponáhľaj sa mi pomáhať
keď pre teba sa češem
nevládzem odvrátiť pohľad
z horiacich okrajov papiera
ako temnieš v zrkadlách
ohriatych slinami opatery

široká je cesta, lákavá, zákerná
dopraj mi dlane ostré ako ticho
pamätaj na váhu povzdychov
zavolaj ma k hraniciam času

kto spieva lepkavo z brlohu kryštálov
prosí o vedomosť formovať sny

žiarivá krása plodí silný pád
a len liečiteľ triašky túženia
zahojí rany cez moje rany
premení telo sladením očí
v tieňoch horkosti polnoci

v mene tvojom, ktoré nevyslovím
neopúšťaj priestory čistého mňa
a všetkých mojich nechtov

amen

² Diela su uvedené tak, ako boli poslané a prípadné gramatické chyby sú zámerom

Na Lúke Lží (Výber zo zbierky básní)

Vlak, alebo východ?

Stabilný príjem a antidepresíva
Predtým sa mi zdala
Budúcnosť len sivá

Teraz vidím svetlo na konci tunela
A dúfam že to nie je svetlo vlaku
Kým umieram
Teraz

Hádám nebudem umierať aj
Zajtra

Ku šťastiu len stabilný príjem
A antidepresíva
Dúfam, že to svetlo
je len perspektíva

Človek zlomený

Zdvorilostné frázy
Až to mrazí

Pivo, víno, rum a drina
Hlavne že nás obchádza špina

Zašukáme, zahúlíme
A manželku nech porazí

Kto to pochopí?
Že tvoji kolegovia vedia o mne viac, než ty?
Tati, takto vyzerali všetky tvoje firemné podniky?

Pod sochou v Taliansku

Mladí hrajú pod nohami spravodlivosti
Ach, aká je vysoká!
Hrajú a ľudia len chodia okolo

A oni hrajú
A ona je vysoká

Stojí si na vysokom stĺpe
Díva sa do diaľky
Nevidí svoje dietky pod nohami
Aká je vysoká

Mladé si k raňajkovému stole kolujú prášky
Ibalgin a káva
Pre spoločnosti hračky
Nevidí ich
Aká je vysoká

Díva sa do diaľky
A ľudia len chodia okolo
A nevidieť nič
Aká je vysoká

M

Chradne
Rozpadá sa
Starne
M

Moje telo podlieha stresu
Novodobého desu
Pána a tyrana, otrokára, besu
Spoločnosť - kapitalizmu

Čím to môže byť
Že dieťa vo mne zmiera každým nádychom, krokom, ťahom,
ktorý by ma viedol k zdanlivému úspechu?

Chradne
Rozpadá sa
Starne
M ôj duch

Zabudol som ako chutí vzduch
A s čím sa rýmovať má sloboda
Miesto šťastia stala sa mi nehoda

Miesto pokoja v hlave len ruch

Znamená byť človekom
Zbierať plastové fľaše zo smetiaku?
Som dobrotou samou, keď prežijem peklo a chcem ísť aspoň na moment na slniečko
Prejsť sa po Draždiaku

Ach ako je krásne!
Dívaj sa! Labute! Jazero a nebo jasné
Sleduj ľudí akí sú milí, si doma a tak a ti cliví, že by si tu ostal
Písal by si básne!

A potom buch!
Voľby puch
Zostať a zhynúť
Alebo odísť a s cudzinou splynúť

Moja otčina! K tebe sa chcem privinúť
A ty ma odtláčaš preč ako som ja odtláčal svoju matku
Ja som dúfal že sa môžeš k lepšiemu vyvinúť
Teraz stále myslím na oprátku
Čo mi visí v hlave na kopci na strome

Padá ako Topoľový peľ
Ako sneh
V lete
v apríli

A ja bežím popri svojej traume a roztáčam mikinou túto mannu
Moje vykúpenie poletuje vzduchom a zachytáva milosti jarného slnka
Biela padá okolo mňa a ja cerím zuby ako decko

Kým
Chradne
Rozpadá sa
Starne
Moja schránka

V noci nespím, hlava ukazuje cestu
Aha kukaj bránka
Jej gólom bude čierna stránka
Smútočné oznámenie
Mestu

A tak
Chradne
Rozpadá sa
Starne
M ako moja krajina

Miesto lesu zhnitá bažina

Svätokrádež trestu-
Hodná

Nefunkčná ako Moja rodina

Málo je preda len viac, než nič

Žiaľ je slabé slovo
Smútok je urážka

Pre pocit keď som zabil v sebe nádej pre teba
Ach, ako sa trápi moje duša znavená
Neviem, či niekedy poznáš - čo to pre mňa znamená

Topím sa, ty sa nedívaš
Volám tvoje meno- ty sa nepozeralaš

Čo iné mi ostáva
než v sebe plamienok života podupať?
Než nechať nádej zhynúť?
Nechať to prejsť ako prejde moja vyrážka?

Čo iné mi ostáva
keď si ma privrela vo dverách tvojej lásky?

Málo mi je!
Málo mi je!
Málo mi je!
Málo mi je!

Srdce si z hrude vyrvať!
Mysel' nechať v prachu spočinúť!

Opäť sa zmierovať s prázdnotou!

K šatám miesto tela sa v noci privinúť!

Prekliato málo mi je rumázgat' do hôr a dolín a tieto slová do skál hlasom vrývať!

Málo mi je za tebou sa dívať
Znovu a znovu a znovu márne snívať

Bože, ako málo!

Upradiem ti moje verše
A tie verše budú zrkadlom mojej lásky

Prázdne budú
Lebo nedokážem milovať
Zúfalé budú
Pretože sa nedokážem radovať
Ostré budú
Dokážem len neustále zraňovať

Utkám z nich látku básní
A tá bude zrkadliť tvoju tvár

Najkrajší navždy ti to bude dar
Nikto iný taký nedokáže darovať

Z prázdna bude priestor budúcnosti
Zo zúfalstva vyklíčia len cnosti
A z ostria bude ruží dosti

Abych ťa len mohol ďalej milovať

Koho je to krv?

Ťahám motýľa za krídlo
Ako otca za rukáv
Ako mame sukňu

Všetky sa roztrhli
A ja som tu sám
pri hrobe svojho detstva

Ako môžem písať o láske?
Môže slepec opísať farbu?

Hluchý ospevovať melódie?
Ťahám motýľa za jeho krídlo

A dúfam že s ním odletím
niekam kde plač nie je hanbou
Ale ostal po ňom len prach
A mne na rukách krv

Niečo zo mňa odišlo spolu s tebou
Bez teba slnko na mňa nesvieti
A rosa už nie sú pozemské hviezdy,
Iba voda sparená

Každé sústo chutí ako mláka slz v ktorej zodral som si kolená

Málokto vie čo to vlastne znamená
Keď poviem že miesto žitia si sa zbavila svojho bremena

Vzdialená

Vzdialená
V tvojej samote v hĺbinách tmavých modravy
Nachádzam vykúpenie

Žiariš na mňa ako žiadne svetlo nedosvietilo
Nachádzam čosi, čo som stratil

Ako môžu byť tvoje lúče takou dokonalou kolískou mojich zmorených očí?
V tvojom náručí nachádzam pokoj tak dávno odcudzený

Cúvam pred tebou v bázni
Lebo s tebou vidím, kým som vždy mal byť
Spomedzi toľkých pokladov nebies
Toľkých piesní vesmíru
S tebou sa mi kráča najľahšie

Modlím sa
Že by si nebola len ďalšou okľukou mojej chorej mysle
Len ďalšou výhovorkou
Ďalšou ilúziou

Petardou čo dohorí a spáli
Len jedlom čo nenasýti

Klamnou reklamou
Kópiou z Wishu

Modlím sa
Že by tvoje slová neboli myslené inak než ich chápem

Že by tvoje dotyky neboli len akýmsi pobavením
Že našu harmóniu budeš brať vážne
Či nevykričím do tvojej pokory urážky vášne

Neviem či tušia tvoje skvostné oči, čo mi robíš

Neviem či chápeš, akým posvätným sa mi stal náš smiech
Akým liekom naše mlčanie
Že mi stačí, že si tam niekde a že si so mnou

Ach, ako krásne sa mi tancuje v tvojom náručí
Mohol by som ťa držať celé hodiny
Odbíjať mrazy môjho strachu a odrážať ozveny šialenstva - len abys na mňa dosvietila hoc len
o sekundu dlhšie

Dívam sa na teba a hádam, kým si a kým mi budeš
V tvojej jemnosti by sa mohli kúpať víly
A v tvojej kráse zrkadliť bohyne

A ja ťa v sebe zatváram
ako malý princ ružu do skla
Držím priehradu svojho chaosu
zbieham zo svojich chodníčkov
skladám zbroj
tupím meče

Abych ťa ani len slzou neutopil
Ani omylom neutlačil
Nedesil svojim pôvodom
Netrýznil smiechom šialenca, čo odpočítava sekundy k môjmu koncu

Ešte stále
Chcem sa obesiť na твоjich kučerách.

Tvoja ruka sa už predsa raz vnorila do mojej tváre
Prečo to len nemohlo byť z nehy?

Ako veľmi padám do tvojich očí vždy keď ťa uvidím
Hĺbok ako studnica hudby pôvodu môjho rodu

V tvojom úsmeve vidím východ slnka
A v tvojich vráskach jeho jediný a pravý západ

Čo by som neurobil aby som ťa mohol potešiť?
Čo by som nevymenil za to, aspoň jediný krát sa utopiť v tvojich perách?

Zakaždým v sebe túto samotu utíšim

Stačí jediný tvoj úsmev, ktorý bol vykresaný mojím pričinením
A ty do mojich myšlienok vtíhaš, ako voda z prelomenej priehrady

Kiež by sme sa aspoň mohli skamarátiť
Ale tvoja diaľka len dráždi túto jazvu v mojom oku
Ohrieva odtlačok tvojej ruky na mojom líci
Dáva priestor ozvene tvojho hlasu
V obrovských hĺbkach môjho bytia

Oblomov
Ako mám na teba zabudnúť
Odras môjho života
Cez závoj času odrážaný
Môj milý Oblomov?

Zabíjaš ma tým istým nožom
Ako každý pred tebou
Bodáš však akosi najhlbšie
Lenže ja už nemôžem krvácať

Ty
Špirála života
Oheň voskovej sviečky
Jarná pieseň v západe slnka
Živôtik vyšívajú v dvoroch
Smútok vycibrený do krásy

Si snehová vločka na mojej dlani
Malá gumená kačička v mojej vani

Môj plyšák vypelichaný

Si všetko čo som kedy chcel
A ty ma neľúbiš

Náš tanec je ako opitý valčík
Tvoja láska sa topí
Vyhasína knôt
Zapadá ako slnko za hory
Ako látka za šálik

Prázdne sú tvoje slová
Ako tvoje bozky
Nemé sú prechádzky tvojich rúk na mojej koži
A tvoje teplo len digitálne
Ako ohnisko v telke

A nestojím ti za to
Za zmenu
Za snahu

Môj milý Oblomov
Vzdávaš sa mňa aj seba
A berieš mi z úst odvahu

Nebudem sa ťa pýtať tretí krát
O nápravu

Ako vyhasínajúca sviečka

Ako vyhasínajúca sviečka.
Tak vyhasína zázračnosť zázraku

Zabúdam na objektivizovanú pravdu
Že sme len neustále množiace sa bunky, ktoré si vytvorili virtuálnu realitu a zdieľajú ju s
ďalšími množiacimi sa bunkami.
Viacej než človekom som predsa prachom z mŕtvych hviezd

Nikdy nebudem ničím iným
Len atómami

Zhlukmi energie

Žijem si simuláciu ako každý iný
A zabúdam
Že som súčasťou všetkého
A niečoho za tým

A že som uprostred toho všetkého a veľkého
Takmer ničím

Padá
Ľad padá
Z výšky
Chladí
A váza puká
Lebo horí
V náraze
teplého ohňa
Spiacej mysle

Kvapka vody
Padá dole ako
Kvapka medu
Tečie časom
Ako kvapka
Svetla
Stojí
Ako kvapka
Krví
Ako kvapka
Smútku
V tvojom
Oku

A predsa

Držala som ťa za ruku v týchto uliciach
Teraz sa mi zdá všetko prázdne
A len dozvuky zdvojeného srdca v lúčoch túlavých psov a odtlačkov tekutiny čo vidí do duše

Tak ako tieto verše zapletám v sebe spomienku na teba

Už bledne a mizne, ako náramok od teba

Bolo- je mi biedne

Z tejto strofy ostala mi v ústach pachuť utopeného káčatka

A predsa vyklíči bolesť z radosti

A nádej zo smútku

Prebolíš

Už teraz ma opäť tlačí črep, čo tak dlho chýbal

Zahojí sa diera po tebe

Tak ako sa vsiakne mŕtva jar

Zarodí radosti

5 ZÁHRAD - krátka zbierka básničiek

Môžem...?

Bolí sme ešte mladí chlapci,
no rozhodne nie bojazliví,
ja túžil som po prvom srdci,
ty po niekom, kto ťa uvidí.
Na narodeniny mojej priateľky,
v tvojom, pre mňa cudzom, meste,
vtrhli sme do prezliekacej kabínky,
pýtal si sa: „Môžem ešte?“
Vtrhol tam predavač obchodu,
začali sme sa hlasno smiať,
kto čakal by takú náhodu,
znova začali sme sa bozkávať.
Sedel si mi na stehnách,
v mojej mäkkej náruči,
z názorov sveta zahnal si strach
bozkom, ktorý bezpečie zaručí.
Fajčil si predtým cigarety,
to som ja vtedy ešte nerobil,
bol som chlapec dobrý, uzavretý,
no iba kým si do mňa jazyk zaboril.
Pre zmenu chuti si sa napil džúsu,
ústam to asi pomohlo, srdcu však nie,
cítil som sa ako človek bez vkusu,
ktorý, čo chce, ešte vôbec nevie.
Náš románik preto trval krátko,
nestretli sme sa už odvtedy viac,
prvá láska teda chutila trpkou,
ale nie dlho, ani len mesiac.
Ukázal si mi úplne nový svet,
otvoril identity skrytej brány,
preto hnevu vo mne naozaj niet,
no napísal som o tebe strany...

Rok po roku

I.

Ani mesiac po prvom,
zachcel sa mi druhý,
no to už bol života zlom,
spoznal som chuť dúhy.
Jeho červené líca
v krásnej bledučkej tvári,
istota žiarivá, hrdinu súca,
ktorá každé srdce roztaví.
Volávali sme hodiny,

prebdeli sme celé noci,
cez deň mal som vidiny,
o tom, čo môj bozk si nosí.
Odporúčal mi speváčky,
či milióny a milióny kníh,
vždy mal úsmev lišiacky,
ktorý kradol každý môj dych.
Živé stelesnenie ideí
zmenil však tvrdý šok,
smrť vstúpila do dverí
a nastal ticha rok.

II.

Aj ticho rozťal rozum,
nožom boli naše slová.
So slovami prišiel jún,
oheň nevzbíkol znova.
Keď jeden by aj chcel,
druhý odvrátil zrak
tak, aby to nevidel,
na nebi bol ďalší mrak.
Mraky sa striedali
a na oboch oblohách,

pery sa občas stretali,
z lásky bol len vrak.
Po istom čase sa našla nová,
no už v iných záhradách,
známostou tá stará sa volá,
túži po iných pery perách.
III.

Z chlapcov boli muži,
z citov nové sa stali,
po tom druhom jeden túži,
no druhý tretieho volá drahý.
Čo nevidí prvý, stretli sa
v jeho niekdajšej záhrade,
vidia to súdy, nebesá?
Tentokrát je to i o zrade.
Teplé srdce kto má,
v malom meste žije,
takých zrád sa dočká,
nech hocijako sa bije.

IV.

Skončilo sa mnoho vzťahov,
napísali sa kapitoly,
odhalili mnohých vrahov,
ocitli sa tam kde boli.
Teraz už však s hranicami,
ktoré žiadny neprekročí,
dokážu sedieť po tme sami,
pozerať sa za dňa do očí.
Láska má mnoho podôb,
niekedy jej dozrieť trvá,
keď ale prežije skúšky dôb,
aj do priateľstva sa schová.

Nedotknuteľný

Sledujem ťa sponad oblakov,
je mi jedno, či spíš, či bdieš,
stačí mi vedieť, že ma miluješ,
pamätaj, keď uvidíš nebeských vtákov.
Voda je tak priezračná, číra,
vidím cez ňu tvoje telo.
Ba i tvoju dušu sledujem vrelo,
všetky hriechy z nej tá voda zmyla.
Vzduch, takisto je úplne číry,
naše vzdychy z neho kyslík kradnú,
naberajú si toľko, koľko len zvládnu,
takýto nádych však ešte nezažili.
Mesačné svetlo asi aj cez kožu preniká nám,
mám pocit, že ma viac ako slnko hreje.
Vieš, ak jedna hviezda dnes na mňa sa usmeje,
som si istý, že už proti svetlu nebudem sám.
Možno nie sme vôbec dokonalí,
no čo je dokonalosť v porovnaní s nami?
Viem, drahý, že keď sme spolu sami,
niečo lepšie ako dokonalosť ma ovalí.
Ľúbim ťa, môj jedinečný čarodej,
dúfam, že ty mňa tiež,
no predtým, ako to poprieš,
vydrž a nechaj ma okúsiť nádej.
Podľa teba píšem básne, lebo som zbabelec,
a možno máš úplnú pravdu,
no vyslovíš voči mne krivdu,
keď povieš, že nie som ani trochu umelec.

Prepáč

Opitý nedávnym rozchodom som
ti do záberu foťáka skočil,
ako najhlasnejší sveta hrom
tvoju nevinnosť som ohlušil.
Ako nejakú bezcennú náplast'
som ťa schmatol a prilepil
tam, kde chýbala mi slasť
a ty, chudáčik, si sa nebránil.
Bolo to nádherné, no ty neskúsený,
bezbranná koristiť vo svete šeliem,
učiť ťa ako prežiť nechcelo sa mi,
bohužiaľ čas už vrátiť späť neviem.
Všetko si robil dobre, priam skvelo,
milučky darčeky a nesmelé bozky,
ale moje ja vtedy takto žiť nechcelo,
chcel som objavovať minulosti trosky.
Tak prepáč, že som ušiel zbabelo,
ty kvitol si práve najkrajšie,
nechcel som, aby to tak bolelo,
byť s tebou bolo zase moje trápenie.
Keby som to nebol býval vykonal,
neschytal by si dvojitú ranu,
po odchode svetu som ťa nechal
a neskontroloval som záhrady bránu.
Prepáč za všetko, za mňa, za neho,
snáď máš lepšie, dnešný cudzinec
a nenarazíš na hajzla ďalšieho,
neublíži ti ďalší blbý jedinec...

Burina

Bol si pokus, môj experiment,
chcel som tvoju lásku ucítiť,
mal som ťa na chvíľu, na moment,
dokázal si sa bez slova stratiť.
Neznášal som všetkých kamošov tvojich,
no tvoju vôňu som zbožňoval,
nevedel si nič o záľubách mojich,
ani neviem, za čo si ma mal.
Vypili sme vodky veľa fliaš,
vyfajčili kartóny cigariet,
myslel som, že sa mi oddáš,
že ukážeš mi mladých svet.
Paradoxne si ľúbil viac
moje peniaze ako mňa,

keď si sa neozval mesiac,
vedel som, že si burina.
Už ťa nevidím ako krásavca,
si ničím, ani spomienkou.
Tam, kde bola túžba horiaca,
dnes je zaplnené prázdnotou.

Svety

Na poli sme vedľa seba ležali,
schnúca pokosená tráva pichala,
chrobáky sme po nás liezť nechali,
moja túžba sa skutočnou stala.
S tebou mi nič z toho nevadí,
keď máš ruku tvoju v tej mojej,
a aj keď nie, tá ruka ma pohladí,
hlavne že cítim dotyk pokožky jemnej.
Na slnko sme sa veru usmievali,
aj s vedomím, že sme preň smeť,
oproti nemu len akýsi ľudia malí,
ale jeden pre druhého viac ako svet.
A teraz, kto je zlodejom šťastia,
ktoré kedysi sme spolu zdieľali?
Bolí sme spojení, dvaja ľúbiaci ľudia,
ktorí hudbu srdc večnosti napokon odkázali.
Asi je to tak predsa len lepšie,
nedokázal som ťa s láskou nenávidieť,
no vedz, že vedľa mňa, ešte bližšie
leží teraz on a ty môžeš len závidieť.
Ja stále akosi opatrne, i keď bez vôle,
tak ako žiarivý Mesiac našu Zem,
cez celé ,kedysi krásne, hnijúce pole
výraz na tvári tvojej sledujem...

Drahé kovy

Ležím a premýšľam,
či to ozaj stálo za to,
stratiť moje striebro,
aby som získal zlato.
Najprv sa mi páčilo,
s pokožkou ladilo mi,
ale ako všetko drahé,

na srdci zanechalo škvorny.
Zlato, čím viac sa nosí,
dotýka sa čistého tela,
tým viac niekoho iného
krk zdobiť si želá.
Predtým, ako ho stihneš
zložiť sám zo seba,
uisti sa, že na ňom nezostal
ani kúsok z teba.
Totiž to, čo z jedného
bez opýtania vzalo si,
zdobí najviac ten šperk,
to prvé na svet tasí.
No dosť už o ňom,
zlé nepraj, spomínaj
len v tom najlepšom,
teraz so mnou striebro pohľadaj!
Ach, ja hlupák, jasné,
že na mňa nečaká v šperkovnici.
Zatiaľ, čo ja slnil som sa,
ono ležalo zabudnuté v temnici.
I keď práve nezdobí
žiadnu inú, lepšiu osobu,
nevezmem si ho na seba viac,
nechám mu jeho slobodu!

Svojou vinou prišiel som
o oba kovy nádherné,
no to nevadí, drahý čitateľ,
rýchlo zo seba dobré zoberme!
Ukážme svetu kto sme
bez akéhokoľvek prikrášlenia,
srdcia úbohé, dvaja ľudia,
ktorí oddnes láskou svet menia!

Nie tak celkom
Doviedol som ťa domov,
predstaviť mojím rodičom,
niekto to nazval odvahou,
pre nás to mal byť zlom.
Spoznal si moju mamu,
pochváli si jej koláče
a ja som jej pošepkal,
nech pred tebou neplače.
Ocovi sa nezdali dlhé vlasy,
mame zase tvoje oblečenie,

že si stelesnením krásy
mňa vtedy hnalo presvedčenie.
Iné názory na vieru,
ale tvoj dokonalý smiech,
túžil si sa dať každému,
ja chcel som súkromný breh.
Keď si v ten večer odišiel,
útek bez jediného bozku,
otec do izby mi prišiel,
našiel tam bezduchú trosku.
Neskôr si čosi aj napísal,
trochu ma to potešilo,
u nás si sa už neukázal,
naším nič z toho nestačilo.
Bojoval som za nás mesiace,
odmietajúc si priznať,
že moje dlane boľiace
nemali by črepy z nás držať.
Iné názory na neveru,
ale tvoj dokonalý smiech,
páčil si sa vraj každému,
rozišli sa korytá riek.

Kričal som dlho a hlasno,
čo teraz možno ľutujem,
lebo ty si mal vtedy jasno
o tom, že s tebou viac neputujem.
Vrátil si všetky darčeky,
naspäť zobral všetky slová,
dlho zneli moje náreky,
prázdny rám kde fotka bola.
V žiadnej nepíše sa knihe,
ako vyliečiť človeka,
z ktorého radosť odíde
a dnu už znova nevteká.
Iné názory na vedu,
ale tvoj dokonalý smiech,
na srdci som mal prasklinu,
dnes mi z nej vyberajú steh.
No dobre, toto sa nikdy nestalo,
sledujte tie vaše tváre,
to stvorenie ma skôr ghostlo,
ako obliekli sme telá nahé.

Inokedy

Dnes som čítal svoje staré slová,

všetko je však úplne inak,
som iná verzia samého seba, nová,
niekdajšia krása neočarí môj zrak.
Ruka, ktorá zapísala o nich strany,
vyliala svoje vriace pocity,
dnes šúcha si zahojené rany,
od tamtej špiny som navždy umytý.
Slová o mesiaci, o hviezdach,
ako ich lúče tmu rozbíjali,
zo všetkého zostal sa prach,
bez boja sa toho všetci zdali.
Ja som s tým však bojoval roky,
kým som to celé neporazil sám,
už viac nečakám na žiadne kroky,
so zlomeným srdcom si nelíham.
Čítam tie básne a s úsmevom,
nemám v sebe nehynúci žiaľ,
ktorý patril dvom mladíkom,
ja do veršov som ho schoval.
K piatim perám priložil som stranu,
dnes píšem obyčajným, svojim,
za piatimi bránami zavrel som bránu,
dnes v mojej vlastnej stojím.
Áno, občas sa pozriem za plot,
ale nechcem sa tam vrátiť späť,
držím sa predsa iných hodnôt,
sledujem len, aký kde kvitne kvet.
Uzatváram denník, dám ho na policu,
kým srdce znova nezabolí
alebo sa bozk nepriblíži lícu,
nech ruka opäť umenie tvorí.

Uhrančivosť

Špičky

Obité špičky na prahu
a dvere bez kľučky.
Omína ju podnebie.
Jazykom ráta
čiastočky prachu
a drsný povrch
vystrieda podprahová slasť.
Pošepká ju,
ukolíše
a oči pohlťí blaženosť.
Tak v rohoch štvorcových miestností
stena pokrytá
krvavým závratom,
stopami pravého bytia.
V obočí pavučina,
preletí prastará nočná moľa:
"Krátka si bola chvíľa, krátka..."

Nahovláska

Krásna,
krátka
láska.
Keď dotýka sa ma,
láska,
hladká
a nahovláska
sľúbi ma hádať
"...ješte trochu déle..."
Tak naše mysle
slobodné ako tmavá noc.
Roztvára pery
ako akordeón
a dlaň s cestami
vedúcimi k nebu.
Prídeš?
Po skaze
márne
a nohy ako kríž.
Po našich víchriciach ostalo ticho,
bohapusto,
vážne.
Vetva praská,

no tuším,
že rieka si nájde cestu
i v prítmí.

Zmáča ma,
obteká
a myje pery
rozhryznutá malina.
Plíži sa,
hnieti cesto,
vrúcne tvorí
a tvoriť sa bolí.
Tak praskám,
mrvím zbytky košele.
Zbavuje ma kmeňa,
mípkveho dreva
a plávam
v dotykovej tiesni.
Meander a hory,
výkrik búrky.
A zahrabem:
- Prichádza vlna -

- Tak skoč! -

Próza

Dvadsaťosem ročné čakanie

Nedeľa – tesne po polnoci

Otvorím Instagram s jedinou myšlienkou: Neboj sa, ty to zvládneš!

Sobota – poobede

„Vieš, čo majú Katy Perry, Fletcher a konečne už aj ja spoločné?“ spýtam sa Lucie, keď si sadnemvedľa mňa na lavičku. Neotočím sa k nej hneď, sledujem ako malý chlapec naháňa loptu, ktorú pred ním odkopáva jeho otec.

„Povedala by som, že spev, ale to by si nemohla byť medzi nimi ty,“ odvetí jednoducho a začne sa smiať. Pozriem sa na ňu so zdvihnutým obočím.

„Ha-ha. Veľmi vtipné.“

„Chceš mi teda povedať, že ten falošný spev, ktorý je počuť vo videách, ktoré si mi poslala z koncertu, nie je tvoj?“

„Možno je, ale to teraz nie je podstatné.“ Prešiel už skoro týždeň od môjho návratu z Prahy. Odvtedy v sebe držím informáciu, ktorú viem, že keď jej poviem, tak z nej spadne na zadok. Mohla som jej to povedať už v ten večer, keď sa to stalo, ale to by som sa ukrátila o jej reakciu. Predsa len na to čakala možno tak netrpezlivo ako ja. „Takže nevieš?“ Pokrúti hlavou. Letmo sa usmejem.

„Nič iné mi nenapadá. Katy nesledujem a nepočúvam už roky a jediná vec, o ktorej viem, že máš spoločnú s Fletcher, tak to pre mňa nie je žiadna novinka. Takže toto to určite nebude.“

„Dobre. Pustím ti jednu pesničku. Počúvaj pozorne. Odpoveď sa skrýva v texte.“ Najradšej by som jej to povedala hneď. Bez toľkého napätia, no takto to bude stáť zato.

Vytiahnem mobil a zapnem Girls, girls, girls od Fletcher. Prefíkane som zvolila túto pesničku ako prvú. Párkrát ju už počula, keď som sa ju snažila nakaziť mojou obsesiou k nej, ale žiaľ, neúspešne. A ak by som začala tou od Katy Perry, tak by jej to možno hneď došlo a ja si chcem vychutnať to, ako sa bude meniť výraz jej tváre, keď si to uvedomí.

Keď sa blíži refrén, spozorniem, no nevyzerá, že vie, čo tým sledujem. Je celkom zábavné vidieť ako hypnotizuje môj mobil a snaží sa sústrediť na text. Keby ho poznala, vedela by, čo nasleduje a bolo by to pre ňu ľahšie. Pri druhom refréne začnem spievať, aby som jej trochu napovedala, na čo sa má zamerať a v tom momente to vyzerá, že kolieska v jej hlave sa spojili.

„I kissed a girl and I liked it.

Sipped her like an Old Fashioned.

I kissed a girl and she liked it,

it's better than I imagined.“

Vyskočí z lavičky a neveriacky sa chytí za hlavu.

„Nie! Neverím! Viktória Kocianová konečne niekoho pobožkala?“ Jej prekvapený výraz je rovnaký ako výraz ľudí, ktorí prechádzajú okolo a nechápu, prečo tak kričí.

„Predpokladám, že pesničku od Katy Perry ti už nemusím púšťať,“ skonštatujem so širokým úsmevom na tvári. Sadne si naspäť vedľa mňa, no vzápätí je znova na nohách a mieri na mňa svojím ukazovákom.

„Počkaj! Kedy sa to stalo? Nepovedz mi, že na tom koncerte.“ Prikývnem. „Prečo mi to hovoríš

až teraz? Keď som sa ťa pýtala, aký bol, mala si začať týmto. Tou najdôležitejšou informáciou,“ povie pohoršene.

„A nechať si ujsť tvoju reakciu? No to určite.“ Smejem sa, lebo je to presne tak, ako som si to predstavovala. Teraz ale neviem, čo je lepšie. Či to, že konečne v dvadsiatich ôsmich rokoch som mala svoj prvý bozk alebo jej reakcia.

„Stále tomu nemôžem uveriť,“ povie, keď si sadne a len krúti hlavou. „Ty, čo si vrela, že čakáš na tú pravú, na špeciálny moment a bla bla, ma zrazu prekvapíš takouto bombou?“ Ved som aj čakala. No bola som zmierená s tým, že sa to možno ani nikdy nestane. Kto by už len chcel pobozkať dvadsaťosem ročnú ženu, ktorú ešte nikto nikdy predtým nepobozkal?

Počas dospievania som vedela, že žiadneho chlapca pobozkať nechcem. Nepriťahovali ma, hoci som sa snažila presvedčiť samú seba, aby sa mi nejaký páčil. Tak to odo mňa očakávala spoločnosť a ja som jej chcela vyhovieť, aby som aspoň trochu zmenšila pocit inakosti. Vo vnútri som však vedela, že ma to ťahá iným smerom. Vtedy som ale nemyslela, že by to mohlo byť možné. Nikde sa o tom nehovorilo a ak aj áno, tak nie v pozitívnom zmysle. Nikde som nemala žiadnu referenciu, ktorá by mi ukázala, že sa za seba nemusím hanbiť. Prijat' sa vôbec nebolo jednoduché. Možno sa to na mne podpísalo a možno je to len moja utiahnutá povaha, ale nadväzovať akýkoľvek vzťah pre mňa nebolo nikdy ľahké. Aj preto sa asi nado mnou osud zľutoval a zariadil to tak, ako to zariadil. Úplne inak ako som si to predstavovala a plánovala.

„Bolo to špeciálne,“ poviem s nemiznúcim úsmevom na tvári. Nikdy by mi ani len nenapadlo, že by som svoj prvý bozk mohla mať na koncerte mojej najobľúbenejšej speváčky.

Lucia sa na mňa vrhne a tuho ma objíma. Toto gesto ma prekvapí, no opätujem ho. Vie, že nemám rada objatia, či iné prejavy fyzického kontaktu, ale teraz jej to viem prepáčiť. Predsa len aj toto je špeciálny moment. Keď sa tvoja kamarátka s tebou úprimne teší z udalosti, ktorá pre niekoho môže byť samozrejmosťou, no pre mňa je to malý zázrak.

„Prepáč. Nechala som sa uniesť,“ povie, keď sa odo mňa odtiahne.

„V poriadku.“

„No ale ako sa to stalo? Hovor, preháňaj. Chcem počuť všetky detaily. Bolo to dobré? Bolo to dychvyrážajúce? Bolo to nezabudnuteľné?“ Od nedočkavosti až poskakuje na lavičke.

„Bolo to netypické. Keď ti to poviem, nebudeš mi veriť, že sa to tak stalo.“ Prekvapivo na mňa pozrie. Zasmejem sa na jej výraze a začnem rozprávať.

Bolo chladné nedeľné ..

„Nie, nie, nie,“ preruší ma ešte predtým než stihnem dopovedať prvú vetu. „Až také detaily nepotrebujem vedieť.“ Uškrniem sa na ňu. Jej netrpezlivosť ma baví. „Okrem toho to, že bola zima, viem. Ved si sa mi sťažovala, že nevieš ako sa oblečieš kvôli tomu na koncert.“

„Ale má to súvis. Ak by bolo tak horúco ako týždeň predtým, nič z toho by sa nestalo.“

Pochybovačne sa na mňa pozrie. Chápem ju. Teraz sa to síce nezdá, no všetko, čo sa v ten deň stalo, na seba nadväzovalo.

„No dobre. Ale skrát' to.“

Bolo chladno. Na koncert som išla peši a keďže som nechcela zamrznúť počas cesty, musela som si zobrať so sebou bundu. Lístky boli na státie, takže by som si ju nemohla odložiť na sedadlo.

Myslela som, že ju budem mať celý čas na sebe a predstava, že sa tam roztopím, nebola veľmi vábivá. Ale nedalo sa nič iné robiť. Nakoniec som si v duchu poďakovala, lebo keď som tam prišla, bola som poriadne uzímená. A ešte ma čakala v tej zime dlhý rad na vstup do klubu.

Asi po polhodine som sa dostala konečne dnu. Hneď pri vstupe bola šatňa na odloženie si vecí, ale aj tam čakalo milión ľudí, tak som si povedala, že ďalší čas už nebudem strácať a radšej sa roztopím. Do koncertu neostávalo veľa času. No ako som išla do haly, tak ma zastavil SBS-kár, aby som si odložila bundu, ináč ma nepustí ďalej. Ja som naňho len neveriacky pozrela, či to myslí vážne. Myslel. Nikdy som sa s tým ešte na koncerte nestretla. Tak som sa porazenecky otočila a vybrala sa vystáť si frontu.

Našťastie hneď pri vstupe do haly bola ďalšia mini šatňa. Rad bol síce dlhý, ale nie ako ten na začiatku. Ako sa tak zmenšoval, za ženou, čo zbierala bundy, som si všimla nápis „Cash only“ a hneď ma prepadla panika, lebo ja som so sebou peniaze nemala. Pre istotu som sa pozrela do kabelky, či som si náhodou nevzala aj peňaženku s korunami, ale videla som v tom prítmi len tú, kde som mala eurá a doklady. V duchu som si zanadávala, prečo nemajú Česi euro a prečo chcú iba cash, keď v dnešnej dobe už väčšina platí len kartou.

Sledovala som všetkých predom mnou ako jej poslušne dávajú peniaze. Nikto nebol ako ja, že ich nemal. Klasika. Stále musím byť iná.

„A keď nemám cash?“ spýtala som sa ženy za pultom, keď na mňa prišiel rad. Dúfala som v nejaký zázrak, ktorý však neprišiel.

„Je mi to ľúto. Skúste sa s niekým dohodnúť, že mu zato kúpite pivo alebo niečo iné,“ odpovedala jednoducho a prešla k ďalšiemu dievčaťu. Ja som tam len tak stála, neschopná akejkoľvek reakcie. Rozmýšľala som, čo spravím. Môjmu introvertnému ja sa nápad s oslovením cudzieho človeka vôbec nepozdával.

„Viky, nič proti, vieš, že súcitím s tvojimi antisociálnymi sklonmi, ale toto ma nezaujíma. Ja chcem vedieť detaily tvojho prvého bozku a nie, či si mala peniaze alebo nemala.“

„Keby si ma neprerušila, tak by som sa k tomu dostala. Nehovorím ti to len tak, aby som ťa naťahovala.“

„Fajn. Pokračuj,“ povie a prekríži si ruky.

Otočila som sa s myšlienkou, že skúsím ísť k šatni pri vchode. Dúfala som, že možno tam nebudú vyberať peniaze. V tej chvíli bolo pre mňa hocičo prijateľnejšie ako myšlienka oslovit' neznáme dievčatá.

No keď som tam prišla, moja nádej rýchlo zhasla. Povzdychla som si, lebo aj tam bol nápis „Cash only“. Nevedela som, čo mám ďalej robiť. Teda vedela som, ale odmietala som to. Prečo to museli tak komplikovať? Ja som si chcela len užiť koncert a nie hľadať niekoho, komu sa prihovorím. Už len to, že som išla sama bol pre mňa neskutočný výstup z komfortnej zóny.

„Potrebuješ pomôcť?“ spýtalo sa ma nejaké dievča a vytrhlo ma tým z môjho zamyslenia. Nechápavo som sa na ňu pozrela. Odkiaľ sa vzala?

„Nie...Ja...Teda hej,“ začala som koktať. Klasický znak toho, keď som v strese a neviem, čo mám povedať.

„Stála som za tebou a počula som, že nemáš peniaze. Ak chceš, môžem to za teba zaplatiť.“

Usmiala sa na mňa a na jej tvári sa zjavili jamky. Vieš, čo to pre mňa znamenalo. Jamky na lícach sú jedna z vecí, pre ktorú mám slabosť.

„A preto si ju pobozkala? Lebo mala jamky na lícach a ty si sa nezdržala, vrhla si sa na ňu, aby si sa jej poďakovala, pretože ti chcela pomôcť?“ spýta sa pobavene. Niekedy nechápem, kde na také šialené myšlienky chodí.

„Lucia! Môžeš prestať tárať somariny? Na nikoho som sa nevrhla. Ako keby si ma nepoznala.“ Prevrátim oči a pokrútim hlavou.

„Veď to, že ťa poznám a neseď mi to na teba.“

„Nesedí, lebo sa to ani nestalo.“ Teda aspoň nie v tej chvíli.

„Prepáč. Som nedočkavá. Čo sa teda stalo?“

„Prečo?“ Bolo prvé, čo zo mňa vyšlo. Namiesto toho, aby som sa potešila, že mi chcel niekto pomôcť a ja som nemusela rozmýšľať koho oslovím, tak som sa rozhodla to spochybňovať.

„A prečo nie? Na dobrý skutok nepotrebujem dôvod.“ Pravda.

„Prepáč. Ja...Len som to nečakala. Ako ti to môžem odplatiť?“ Pokrútila hlavou.

„Nijako. Stačí, že si užiješ koncert.“

„Ale...“ Nemám rada, keď mi niekto iný musí pomôcť a nechce zato nič. Nerada som niekomu niečo dlžná.

„Vážne. Nič nechcem. Len tvoju bundu.“

„Moju bundu?“ Nechápavo som na ňu pozrela. Nebodaj sa jej páčila natoľko, že si ju chcela nechať?

„No aby som ju išla odložiť.“ Jasný. Odložiť, nie nechať.

Bez akéhokoľvek spochybňovania som si ju dala dole a podala som jej ju. Ani mi len nenapadlo, že by som mala ísť s ňou a uistiť sa, že ju dá do šatne. Vtedy som len chcela, aby to čím skôr skončilo. Rozhovory s neznámymi ľuďmi ma vždy znervózňovali. No teraz ma hlavne znervózňoval ten jej pekný úsmev s jamkami.

„Môžeš si ísť nájsť miesto. Ja ti potom donesiem papier s jej číslom.“

„Ďakujem,“ povedala som a neznáma sa otočila na odchod. No ešte predtým mi stihla povedať poslednú vec.

„Možno predsa len budem za to niečo chcieť.“ Zaskočilo ma to. Stála som tam ešte asi minútu, rozmýšľajúc, čo by to mohlo byť, no nič mi nenapadlo.

Tak som sa konečne pobrala do haly s cieľom nájsť si dobré miesto, odkiaľ by som aspoň trochu videla na Fletcher. A to sa mi aj celkom podarilo ako vieš,. Miesto bolo na boku, nemusela som sa tak tlačiť niekde v strede publika. A aj tá neznáma ma mohla ľahšie nájsť. Aspoň tak som si to myslela. No len ako sa blížil začiatok koncertu, nebola po nej žiadna stopa. Znova ma začala prepadávať panika. Čo keď ma nevedela nájsť? Čo keď si nepamätala ako vyzerám? Lebo ja som si okrem jej úsmevu s jamkami veľmi nepamätala jej výzor. V strese si málokedy niečo zapamätám. Alebo čo keď naozaj chcela moju bundu? Čo keď sa už neobjaví? Ako sa bez nej dostanem na hotel? Veď zamrznem. Viem, že to boli absurdné myšlienky, ale v tom momente som veľmi racionálne neuvažovala. Len som si nadávala ako som naivne niekomu uverila, že mi chcel pomôcť len tak. Môj tok katastrofických scenárov prerušil až krik publika. To znamenalo len jedno. Začiatok koncertu bol blízko. Spustilo sa intro, po ktorom na pódium vyšla Fletcher a všetky moje myšlienky sa rozplynuli. Kašľať na bundu, aj na tú neznámu. Po tomto okamihu som túžila niekoľko rokov a keď po ňom vymrznem, tak nech. Vtedy mi to bolo jedno.

„No ale kde je ten bozk? Kedy príde? Príde vôbec alebo si celý čas zo mňa robíš srandu?“ spýta sa s rukami v bok. Nemôžem si pomôcť, ale začnem sa smiať na jej netrpezlivosti.

„Príde. Už sa k nemu blížim.“

Fletcher išla jednu pesničku za druhou. Energia bola neskutočná. Všetci sme spievali, skákali, zabávali sa. A vtedy to prišlo.

Urobím dramatickú pauzu, aby som si vychutnala jej napätý výraz.

Spustili sa prvé tóny Girls, girls, girls, keď som zacítila na ramene jemné poklopkanie.

Neochotne som sa otočila a vtedy som ho znova zbadala. Ten pekný úsmev, ktorý mi hneď vynahradil to, že som sa na jeho majiteľku hnevala zato, že sa na mňa vykašľala.

Priblížila sa k môjmu uchu a bez okolkov sa spýtala: „Môžem ťa pobožkať?“

„Nie!“ Lucia sa prekvapene chytí za ústa. Prikývnem, hoci ja by som tomu tiež len ťažko verila, ak by mi niekto hovoril túto historku. Znie to príliš ako zápletko nejakej tuctovej americkej komédie.

Mala som pocit, že zle počujem. Určite to nepovedala. To len moje podvedomie, chcelo počuť niečo, po čom dlho túžilo. Nedávalo mi to zmysel, Prečo niekto, kto ma nepozná, by to chcel urobiť? Toto chcela zato, že za mňa zaplatila úschovu mojej bundy?

„Prosím?“ spýtala som sa neveriacky.

„Môžem ťa pobožkať?“ zopakovala jednoducho ako keby sa pýtala, akú príchuť zmrzliny chcem.

Nevedela som, čo mám robiť. Nikdy som nikoho nepobožkala. Nevedela som ako sa to robí. Len som tam stála ako kôl v plote, zatiaľ čo v pozadí Fletcher spievala o tom, ako pobožkala dievča a páčilo sa jej to. Jediné, čo som vedela, bolo, že aj ja som to chcela zažiť. Chcela som vedieť, aký je to pocit. Jednoducho som chcela konečne niekoho pobožkať a nemusieť obracať hlavu vždy, keď som videla iných ako to robia. Nechcela som už nikomu závidieť, že vedia, aký to je pocit, keď sa tvoje pery spoja s perami niekoho iného. Chcela som aj ja môcť povedať, že sa mi to páčilo.

To mi dodalo odvalu urobiť to, čo by som za normálnych okolností asi nikdy neurobila. Natiahla som ruku ku krku neznámej, aby som ju pritiahla bližšie. Zavrela som oči a pobožkala som ju.

Naše pery sa spojili práve vo chvíli, keď Fletcher spievala refrén.

Srdce mi bilo ako splašené, v bruchu som pocítila niečo zvláštne a všetko naokolo ako keby stíchlo.

Náš bozk trval len niekoľko sekúnd, no mne to pripadalo ako večnosť. Keď sa odo mňa odtiahla, znova sa na mňa usmiala s tými svojimi jamkami a podala mi nejaký papierik. Ešte v tranze z toho, čo sa práve udialo, som si ho vzala. Priblížila sa ku mne a povedala niečo, čo znelo ako „napíš mi“. A odišla. Stratila sa v dave, tak rýchlo ako prišla a okrem pocitu jej pier na mojich mi po nej zostal v ruke len ten malý kúsok papiera. Dúfala som, že tam nájdem jej meno, číslo, akýkoľvek kontakt na ňu, ktorým by som mohla naplniť jej príkaz, ale nebolo to tak. Pozrela som sa naňho a síce na ňom bolo číslo, ale nie jej. Spočiatku som nechápala, čo to má znamenať, no potom mi to došlo. Bolo to číslo mojej bundy. Tej bundy, ktorú som myslela, že už nevidím. V tomto momente by som ju radšej vymenila za tú neznámu.

„A predsa si sa na ňu vrhla,“ povie pobavene a drgne mi do pleca. Samozrejme, že Luciina prvá reakcia na ten dlho očakávaný moment musí byť nejaká perla.

„Hej, vrhla. Doteraz neviem, kde sa to vo mne vzalo.“

„No to neviem ani ja. Ak by si mi pred koncertom povedala, že tam niekoho pobožkáš, tak by som ťa asi vysmiala.“

„Super, díky.“ Tvárim sa síce urazene, ale ja by som tomu tiež neverila. Skôr by som predpokladala, že ma trafi blesk.

„A čo nasledovalo potom? Stretla si ju ešte?“ Pokrútim hlavou.

„Nie. Už som ju viac nevidela. Sústredila som sa len na koncert, aj keď miestami mi myšlienky ubiehali k tomu bozku.“

„Ako si jej potom mala napísať, keď si nevedela ani ako sa volá?“

„Dobrá otázka. Celý nasledujúci deň som nad tým premýšľala, prehrávala si ten moment, či mi niečo neušlo a nakoniec som usúdila, že som ju asi zle počula. Ale nepočula. Odpoveď som našla vo vrecku bundy pri návrate domov. Ako som si vybrala mobil, tak na zem vypadol nejaký papier. A na ňom som našla napísaný jej instagram.“

„Neverím. To by mi ani nenapadlo, že to takto vymyslí,“ povie udivene. „A napísala si jej?“

„Samozrejme, že nie,“ odpoviem jednoducho. Ako keby ma nepoznala.

„Prečo?“ vyjavene na mňa pozrie.

„No lebo nie. Tá odvaha, ktorú som mala, keď som ju pobožkala, už dávno vyfučala. A okrem iného, nepoznám ju, ani neviem, odkiaľ je. Nemalo by zmysel niečo začínať, ak náhodou žijeme od seba stovky kilometrov.“ Lucia sa buchne po čele.

„Ach, dievča. Nikto ti nekáže, že sa máš za ňu hneď zajtra vydať. Jeden bozk a ty už myslíš na vzťah. Tak to nefunguje. Najprv sa spoznáte a keď už nič iné, aspoň by ste mohli ísť na ďalší koncert Fletcher spolu.“

„Mohli, ale to je jedno. Aj tak už prešlo niekoľko dní. Bolo by divné, keby som jej teraz napísala.“ Lucia si vzdychne a nesúhlasne pokrúti hlavou.

„Podľa mňa by si jej mala poslať aspoň jednu správu. Pre niečo ti už len ten kontakt na seba dávala.“ Prevrátim oči. Viem, že ma s tým bude otravovať, až pokiaľ jej naozaj napíšem. Jedna moja časť by to možno aj chcela, ale ako som povedala, odvaha ma už opustila. Zvyšok poobedia sa k tomu už nevrátim. No pri rozlúčke mi pripomenie, aby som jej napísala. Povzdychnem si, ale nesľúbim jej to, hoci už teraz viem, že nad tým budem uvažovať. Ten chrobák, ktorého mi nasadila do hlavy, je až príliš veľký na to, aby som ho ignorovala.

Sobota – večer

Chrobáka sa mi podarilo ignorovať, až pokiaľ som si neľahla do postele. Zaspať v tomto stave, keď mi hlavou víri milión myšlienok, je nemožné. Toľko dní som sa snažila nemyslieť na jej Instagram. Ani som si ho nevyhľadala, len aby som nemala nutkanie jej poslať správu.

Nebudem klamať, keď poviem, že sa mi páčila, hoci z jej výzoru si pamätám len jej úsmev. Ak by som nebola v takom strese, možno by som si toho zapamätala viac. Aj keď nie je dôležité ako niekto vyzerá, skôr aké pocity v nás vyvolá. A okrem toho stresu, ktorý by som cítila pri hocikom, to boli príjemné pocity. Síce to nemám s čím porovnať, ale aj ten bozk sa mi páčil a rada by som ho zopakovala.

Nechcem si však robiť zbytočné nádeje. Aj keď čo najhoršie sa môže stať, ak jej napíšem? No neodpíše mi. Svet by sa nezrútil, ale sklamanie by tam bolo. A s tým neviem veľmi dobre pracovať. Preto sa vyhýbam všetkému, čo by mi ho mohlo spôsobiť, aj keď viem, že to nie je správne.

Jednej veci však nerozumiem. Prečo pri mne neostala aj po tom bozku? Mohli sme sa porozprávať po koncerte. Mohla som pochopiť, prečo ma chcela pobožkať, hoci ma nepozná.

Mohla mi povedať, čo ju na mne tak zaujalo, že ju donútilo dať mi jej instagram. Príliš veľa otázok a žiadna odpoveď.

Natiahnem sa za mobilom a pustím si videá z koncertu. Možno aspoň takto upokojím svoju myseľ. Neupokojím. Ešte to zhorším. Mám nutkanie si pustiť Girls, girls, girls a pripomenúť si ten bozk. Do toho mi príde správa od Lucie: „Napíš jej“. Prevrátim oči nad jej neoblomnosťou. Fajn. Vyhrala. Vstanem z postele a zamierim na chodbu. Strčím ruku do vrečka bundy. Nájdem v ňom jej papierik. Odkedy mi vypadol na letisku, tak som ho odtiaľ znova nevytiahla.

Vrátim sa do izby a sadnem si na posteľ. Otvorím si instagram, naťukám jej meno a dám vyhľadať. Súkromný profil. Škoda. Prezeranie jej fotiek bude musieť počkať. Jej profilová fotka

mi tiež veľmi nepripomenie ako vyzerá. Je na nej na nejakom kopci, otočená chrbtom a s rozťahnutými rukami. Po Fletcher je to druhá vec, čo by sme mohli mať spoločnú. Stále váham a snažím sa zamestnať svoju myseľ niečím iným.

Nedeľa – tesne po polnoci

Ležím na posteli, neviem zaspáť a premýšľam stále nad jedinou vecou. Mám jej predsa len napísať? Moje odvážne ja sa nečakane prebudí a rozhodne sa otvoriť Instagram. Správa síce obsahuje len jedno slovo, ale aj to je ťažké napísať. A ešte ťažšie je stlačiť odoslať. Zhlboka sa nadýchnem, zavriem oči, napočítam do troch a posuniem prst smerom dolu, až pokiaľ sa nedotkne obrazovky. Otvorím ich a vidím ako v pravom dolnom rohu svieti bublinka s jednoduchým pozdravom.

“Ahoj“

Zatvorím Instagram s jedinou myšlienkou: Nech sa stane, čo sa má stať.

Léto 68

Leto 68. To leto jsem přišel o mnohé. Panictví, peníze, iluze. Jenže na oplatku jsem získal mnohem víc. Před letem 68 jsem byl dítě a po něm muž. Stejně tak jako jedna evropská kráskyně, která si vysloužila jízvy na zádech a jeden nadejný básník, který se dnes prodává za pár babek.

To leto patřilo nám. Pouze nám třem. Měly jsme vlastní svět. Vlastní pravidla. Představy se stavali skutečností avšak na oplatku skutečnost pouhou představou.

-

Bylo mi kooem dvadseti. Byl jsem mladý, vzorný a nadejný, jako vystrizený z reklamy na zubní pastu. Měl jsem plány do budoucna, o vysoké škole, pravdu či medicínu, o zoznamení s krásnou medikou, s nadejmi a běčkami, které budu kupovat narcisi. Jak spolu skončíme školu, najdeme si první práci a podnájem. Jak časem možná přijde větší byt, či dokonce dům a první uzlíčky štěstí. Děti budou růst a my zráti.

Tak tak jsem viděl svůj život. Normalní, průměrně obyčejný s radostmi všedních dnů, s vsude přítomnou pohodou, sluncem a letními dny. Pochopitelně tedy, před letem 68.

-

Julie byla dívka nekonvenční krásy, co v sobě objevovala ženu. Neměla plné boky ale rty, postavu školáčky a vyjevené pomněnkové oči. Byla bledá, téměř až fadní. Měla rozkosně roztahy nosu a dětský úsměv. Standardy krásy by chom na asi jen z tezi zapasovaly. Tohle nebyla dívka z tabulky. A přesto, když se všechny ty nedokonalé dokonale rysy spojily, vznikla Julie. Tak krásná, že se celá venuse mohla jít strčit. A přesto, nevědoma si v čem tkví její krása. Nosící směsné holčičí bílé haleny, jako by si ani neuvědomovala, že to co má na hrudi jsou nadra. A ani to jak jsem po nich toužil.

-

Pomaloučku upadam do letargie. Citím svět a zároveň taky ne. Necitím ten který je vzdálený, ten kde je budoucnost a výšší smysly. Citím ten který je tady a který je teď. Tuhle malou zatuchlou místničku, kde jsme je my tři. Jen my tři a zvyšek světa. Jen my tři nedopalky z cigaret. Jen my tři a dohasínají svíčky. Jen my tři a prázdnou lahve.

Citím její a citím vlastní tělo. Jako by ani nebylo moje. Jako by to byla pouze skorapka. Shrábka mého já. A každým pohybem citím že je rychlejší než já a já se ho jen matně snažím dohnat, jenže ono mě vždycky dobehne, no jo, vždycky mě odbehne, parchant jeden.

Citím jak se mi o prave stehno opírá Julie. To její tělo tak příjemně hřeje. Asi jí myluji. Moje první láska. Kdyby řekl bude zročná takováhle. Opírá, ležící na stole zatímco

se mi dotýká pravého stehna. No jo vážení, jenže to není nic oproti mé druhé lásce. A kdože pak to je? No jo ten zářák sedí přímo před mnou. Má poetické ambice a hlavu plnou nadej, zatímco co je spítej až pod obraz a naliva si dávkou sklenku. A samozřejmě, abychom nezapomněli, mezi nohama mu trní krásný velký tlustý

chlapský penis, s kterým jsem už taky měl to docinění...Boha jeho, co to melu?
Zacina mne bolet hlava. Kurva, on je tak prekrasny. A Julie taky. A Julie taky. A Julie
taky. Tak kurevsky je myluju. To snad nemuze byt ani pravda. Vzdyt ja, ja nadejny
student, budouci pravnik, jsem se zamyloval do tehcto skraxhovanejch existenci. To
prece nemuze byt pravda. Ja? Ja? Mozna to „ja“ uz neplati. Mozna ze to „ja“ uz
davno neexistuje. Mozna ze je pouze matnou vspominkou. Vyblednutou fotografií.
A trapi mne to vubec? Asi az priliz dobre znam pdpoved.

-Prede mnou lezi muj basnik. Na polorozhegane posteli, na telo mu dopadaji nocni
svetla, zatimco ja sedim v rohu pokoje, s pohasinajici cigaretou a divam se na nej.
Divam se na jeho devadesatkovou tvar, s jemnymi rysy. Divam se na jeho kastanove
vlasy, v kterych se jiskry svetla poulicnich lamp. Divam se na jeho spici telo, v kterem
jsem jeste pred chvili byl. Divam se na nej a vidim sveho basnika. Krehounkou
dusicku odrostlou na Rimbaudovi a Ginsbergovi. Meho chrabreho barda zijiciho
smutne krasnym zivutkem umelcu na volne noze. Meho basnika.
Cigareta dohasina.

-

Najednou, kdyz jsem byl sam jako by vsechno bylo mene skutecne. Muj krehounky
svet se zacinal pomalu hroutit a ja se ocitnul be svete, v kterem jsem byl vetrelcem.
Svet o kterem jsem si myslel ze znam, svet o kterem jsem si myslel ze don patrim, mi
najednou prisel groteskne najivni. Svet v kterem jsem chtel psat, svet v kterem jsem
pil, svet v kterem jsem miloval Julii, Arthura, svet v kterem jsem zil. Jako by se
pomalu vytracel. Jako sen. Davna vzpominka. Jako kdybych uz zapomel jake to bylo.
Jaky jsem byl ja.

A ja si teda, kurva, chtel vzpomenout

Dny se promnenili v bolest. Jako bych byl opet dite. Nevinne naivni detatko
s vlackem a dvacitkou na krku. Jakobych jsem to ani nebyl ja. Tedy byl jsem to ja,
jenze ne ten skotecny.

-

„Proc to kurva delas?! Vzdyt se zabijes!“

„Mozna prave proto.“ Mela ledovee oci.

Ty slova se do vzduchu zaryly na hodne dlouho a do nas na vzdy.

Pamatuju si jak jsme si vsichni koukali na boty. Zrejme prilis vydeseny koukat se do
oci tem slovum. Nebo pravde. Nam samotnym. Do dnes neznam odpoved.

No jo, jenze problem netkvel v tom co rekla, ale v tom ze byla pouze prvni.

Nikdy jsem nemyloval Arthura vic jako kdyz prerusil to ticho.

„Tak to ukonceme. Proste to ukonceme. Ukonceme to a podme domu...“

„Kam domu Arthure? Hm? Myslis k rodicum? Budem si hrat na hodne deticky?“
pousmala se. Trpce. Tak kurevsky trpce.“ Prosim te Arthure, vsichni vime ze to uz
takove nikdy nebude. Uz nikdy to nebude jako pred tim. Chteli jsme vsechno
a nemame nic.“

Asi to dáva zmysel

„Ako sa niekto dokáže sústrediť v tomto vzduchu?“ preblesne mi myslou keď sa obzerám po miestnosti, ktorú chcú nazývať sála ale podľa mňa je to príliš honosné. Väčšina neznámych ľudí sa díva do svojich počítačov alebo píše do poznámkových blokov. Niektorí sa dívajú na prednášajúceho alebo von z okna. Tono zasnívane čarbe do svojho poznámkového bloku, Vik sa hrá na telefóne a Bára sa sústreďí a píše si poznámky.

„Doma si prečítajte ďalšiu kapitolu, budeme sa baviť o povojnovej situácii v Európe,“ zakončí prednášajúci svoj výklad a začne si baliť veci do tašky.

Prepnem tlačidlo na klávesnici na „vypnuté“ (ona sa už vypla sama, lebo som sa jej pridlho nedotkla) a zbalím ju aj s tabletom do tašky.

„Ari, čo ideš robiť teraz?“ spýta sa ma Bára kým si balí notebook.

„Domov,“ pokrčím plecami. Čo iné by som robila? ‚Veď nemáš život,‘ zaznie mi v hlave otravný hlas, ktorý ma rád zhadzuje.

„Poď s nami na kávu,“ povie Tono a s Vik a Bárrou si vymenia pohľady. „Keď už teda nič poobede nerobíš.“

Pôsobia trochu napäto, to ma zneistí.

„A... musím?“

„Nie, nemusíš. Ale môžeš, poď s nami,“ Bára si dobalí tašku.

„Veď sme hovorili, že by sme niekedy mohli ísť na kávu, ,“ dodá Vik.

„To je pravda, ja som si myslela, že šlo o ďalekú budúcnosť. Ale veď, tak teda pôjdem.“

Spoločne vyjdeme zo zatuchnutej miestnosti a zamierime von. Tono a Bára nás vedú ku kaviarni.

Sadneme si k spoločnému stolu a objednáme si: ja si dám horúcu čokoládu, Bára si dá ľadovú kávu, Vik si dá veľkú kávu a Tono si dá mäťový čaj.

„No... čo nové?“ spýtam sa, ruky mám položené na stole a prekrížené.

„Ari, potrebujeme sa porozprávať,“ začne Tono. Vik a Bára prikývnu. „Všimli sme si... že sa izoluješ.“

Zaborím nechty do kože rúk. „Izolujem? Veď som tu s vami.“

„Áno, a koľkokrát sme boli za semester takto vonku?“

„Ja neviem... párkrát.“

„Áno, a okrem školy nevychádzaš z domu.“

„Neodpisuješ,“ dodá Vik.

„Zabúdam odpisovať,“ opravím ich.

„Ari, máme o teba starosť,“ zakončí Tono. „Bojíme sa, že sa izoluješ príliš a že keď sa skončí škola, z domu do septembra nevyjdeš, ak ťa nevytiahneme.“

„A bolo by to až také zlé?“ ozve sa mi v hlave otravný hlas. V hlave nad ním prevrátim očami.

„No... a čo teraz?“

„Dnes je jedno posedenie, ľudia zo školy. My tam ideme, pôjdeš aj ty?“

„Ak ostaneš doma, môžeš pozerat' Netflix a nemusíš byť okolo ľudí,‘ pridáva sa do konverzácie hlások v mojej hlave.

„Tak teda, ak máte pocit, že je to tak zlé, pôjdem.“

Vik a Tono si tľapnú rukami a Bára Tona potľapká po pleci.

„Ale,“ pokračujem dôrazne. Všetci sa na mňa pozerú. „Ak tam bude hluk, bude tam smrad, priveľa ľudí v tlačnici alebo čokoľvek, čo bude príliš... príliš, odchádzam.“

„Samozrejme,“ prikývne Bára, „nechceme ťa ťahať do ničoho nepríjemného, len trochu mimo

tvojej komfortnej zóny.”

„Mimo mojej komfortnej zóny je to nepríjemné,“ pokračuje hlások.

Do piatej ostaneme v kaviarni a potom nás Vik naviguje do burgrárne. Všetci chcú burger alebo niečo podobného rázu. Ja si dám hranolky s kuracími nugetkami. To je bezpečné,

známe a, reálne, nedá sa to pokaziť. Nechápem, prečo ľudia riskujú objednávanie si jedál, ktoré nepoznajú. Ako vedia, či im to bude chutiť a usúdia, že míňať na to peniaze sa oplatí? Potom nás Bára odvedie do toho podniku, kde má byť to bájne, trochu desivé, posedenie. Nikdy som tam nebola, ale Bára vyzerá, že sa vyzná. Zavedie nás cez bránu a dvere, dolu schodmi, až prídeme na miesto, osvetlené slabými žiarovkami, ktoré svietia na žltlo. Miesto vyzerá poloplné, väčšina stolov je čiastočne zabraná.

„Chodte si sadnúť tam,“ ukazuje Bára, „ja nám objednám.“

„Treba si objednávať na bare?“ spýtam sa, zvieram okraj mojej košele. Mám pocit, že mi pot z dlaní musí kvapkať na dlážku, ale v podstate je to jedno, dlážka je tak lepkavá, že jej už nič neuškodí ani nepomôže.

„Áno, ale to je v pohode. Na mňa,“ Bára žmurkne. „Utekajte, nech nám nikto nevezme stôl.“

Stôl, kde sa usadíme, je pre šiestich. Vik si sadne do rohu, ja idem vedľa nich, Tono oproti nim a vedľa mňa je jedno voľné miesto, vedľa Tona dve, jedno z nich pre Báru. Tá príde o dve minúty držiac dva nápoje: pivo pre Vik a gin&tonik pre seba. Je akýsi ružovkastý a pláva v ňom ovocie, vonkoncom to nie je to, čo poznám. Za ňou kráča čašníčka s ligotavými piercingmi v uchu, ktorá drží na táčni horúci čaj pre Tona a pre mňa kolu s rumom.

Bára ma pozná.

„Tak, čo hovoríš na toto miesto?“ spýta sa Vik. Tono aj Bára sa na mňa otočia, potom mi dôjde, že Vik sa pýtalo mňa.

„Neviem... je tu lepkavá dlážka. A trochu tma,“ pokrčím plecami. Nie som tu dosť dlho na to, aby som si vytvorila podrobnejší názor.

„Ak by si chcela, môžeš povedať, že je to moc hlučné a ísť domov,“ znova sa ozve hlas v mojej hlave.

Ale nie, dnes sa prekonám.

Obzerám sa okolo. Tuším, že týchto ľudí som už niekde videla, podľa toho, čo mi Bára povedala, keď ma sem ťahali, tak asi niekde v škole. Ale ktovie.

Vedľa mňa niečo zahrmoce. Vik vyskočí a zbiera zo zeme knihy.

„Bolo si v knižnici?“ spýta sa Tono a pomáha im.

„Nie, v kníhkupectve,“ odpovie Vik, „potrebovalo som minúť peniaze, čo som dostalo na narodeniny.“

„A čo si si kúpilo?“ spýtam sa.

Vik vykladá knihy, čo im vypadli z tašky, na stôl. „No, Heartstopper musel byť. Potom Platónova republika, lebo sme sa o tom bavili na filozofii. A nakoniec, toto si zaslúži fanfáry: Húrinove deti, je to od Tolkiena a sú tam krásne ilustrácie.“

„Ukáž, môžem si to pozrieť?“ Tono sa hneď načahuje po knihe.

„Jasné, jasné.“

„Pardon, môžem si prisadnúť?“ spýta sa chalan asi v našom veku - predpokladám, lebo drží v ruke pohár piva, celý v čiernom a - tuším, že má na sebe očné linku, ale v prítmí si tým nie som istá.

„Všade je trochu plno a, no, vidím fantasy knihu a to je pre mňa celkom green flag.“

„Jasné,“ povie Bára a chalan si sadne sa miesto vedľa nej.

„Volám sa Martin,“ predstaví sa.

„Ja som Bára, toto je Tono, tamto je Vik a oproti mne, to je Ariela.”

„Ariela?” Martin zdvihne obočie.

„No, oficiálne Aurélia, ale nejdeš mi kontrolovať občiansky, nie? Všetci ma volajú Ariela.”

„A tebe to vyhovuje, že ťa volajú Ariela?”

„Ja to vyžadujem,” povie. Aurélia znie ako zatuchnutý brokát a rímski politici. Nemám rada

ani brokát, ani rímskych politikov. Ariela možno znie ako malá morská víla, ale aspoň to je trochu mladšie a originálnejšie meno.

„Čo to tu máte za knihy, tú fantasy?”

„Bolo som v kníhkupectve a mali Húrinove deti s ilustráciami, muselo som...” Vik sa usmieva od ucha k uchu.

„Máte radi fantasy?”

„A ako!” zvolá Vik, ale v tom šume to počuť tak, ako keď rozpráva za normálnych okolností. Bára pokrčí plecami: „Ako ktoré. Hru o tróny fakt nemusím, je tam priveľa politiky a primálo... no, fantázie.”

Martin pritaká a otočí sa na mňa: „A ty, Ariela?”

„Fantasy je fajn žáner,” pokrčím plecami. Kým mi tam hodia nejakú peknú budovu a opíšu ju, som rada...

„Ja hrávam stolné ,erpégéčka’. Zvyčajne fantasy,” povie Martin.

„Čo to je?” Tono sa po prvýkrát pozrie na nového spolusediaceho.

„No, každý hráč má svoju postavu a jeden človek je akoby šéf hry, celé to vymýšľa a vedie nás tím, a my hráme za našu postavu a tak. A hádzeme kockami.”

„Ako Dungeons and Dragons?” spýtam sa.

„Presne také. Hrala si niekedy?”

„Nie, ale počúvam o tom podcasty. Nikdy som nemala príležitosť a som celkom začiatočník. Ty to hrávaš?”

„Pravidelne, každý týždeň. Teraz som vlastne ja ten, čo tú hru vedie, mám kampaň a stretávame sa každý utorok, ak by si sa niekedy chcela zastaviť.”

„Neviem, nikdy som to nehrala a nechcem vám narúšať kampaň.”

„Nič nebudeš narúšať. Akurát sa možno tak zasmeeš. Moji hráči sú skôr na hranie ako na boje, čiže to býva celkom vtipné.”

„Vtipné?”

„No, jeden z hráčov má postavu, ktorá je troll...” Martin vysvetľuje dynamiku postáv. Celkom sa v tom strácam, ale Martin sa usmieva a hovorí celkom živo. Asi je to jeho skutočná vášeň. Dopijem pohár. Čo teraz, s prázdny pohárom? Zoberie ho tá čašníčka s ligotavými piercingmi v uchu? Môžem si od nej vypýtať ďalší pohár? Alebo musím ísť na bar? Ak by som rovno teraz vstala, bude to divné. Len teraz som dopila, čo neviem vydržať bez alkoholu? Alebo len potrebujem, aby moje ruky niečo robili?

„No a tak sa im podarilo skončiť vojnu, ktorú začali na začiatku kampane,” dokončí Martin.

Pozriem sa naňho, jeho pohár piva je skoro prázdny. Má na sebe šperky a má krátke, ohryzené nechty s čiernym, ošúpavajúcim sa lakom.

„Máš kocku ako náušnicu?” spýtam sa.

„Dobrý postreh,” zasmee sa, „áno, mám.”

„To si si vyrobil sám?”

„Nie, nie, kúpil som si to. Páčilo sa mi to, kocky sú super a navyše, keď ich používam pri hrách. Ale minulý rok sme spravili s partiou z kociek náhrdelník pre našu spoluhráčku.

Odchádzala na rok do zahraničia, tak sme jej chceli dať darček, a mala svoje klasické kocky, také pekné, tmavozelené trblietavé so zlatými číslami. Tak sme našli maličkú verziu podobných kociek a dali ich na retiazku. Veľmi sa jej to páčilo.”

„Je dobre, že ste nepoužili jej kocky,” poviem. Dobrú blbosť som povedala, kocky sú pre takýchto hráčov skoro sväté, toho by sa nedotkli.

„To by sme neurobili, veď sú predsa jej.”

No čo hovorím.

„Aká je tvoja obľúbená farba?” spýta sa Martin.

„Tmavomodrá,” odpoviem. Oceňujem, že sa ma nespýtal, či je tmavomodrá moja obľúbená farba, keďže mám tmavomodré vlasy. Ale možno je len priveľká tma na to, aby videl farbu mojich vlasov. Po pár sekundách sa opýtam: „Tvoja?”

Zabudla som, že tieto otázky sa patrí opätovať.

„Čierna a strieborná. Stereotypne trochu, ale čo už ja za to môžem, že čierna a strieborná sú taký vibe?” trochu sa zasmeje.

„Asi nie...”

Neviem, čo na to odpovedať.

Martin sa usmeje: „Dáš si ešte niečo na pitie? Na mňa.”

To už sme na takej úrovni, že si navzájom kupujeme pitie? Nezvyčajné... ale mám na pamäti príhody ľudí, o tom, ako im do pitia v bare niečo hodili.

„Pôjdem radšej sama,” poviem. Martin prikývne, asi chápe.

„Vy si niečo dáte?” otočím sa na moju pravú stranu. Tam, kde doteraz sedeli Vik, Bára a Tono, sú prázdne stoličky. Divné, ani som si nevšimla, kedy odišli.

Ale Vik tu má stále knihy, takže asi budú ešte niekde tu.

Na bare si objednám ďalšiu kolu s rumom a Martin si dá pivo. Kým kráčame cez bar sa obzerám, kde sú moje kamarátstva. Nepáči sa mi, že som tu v podstate celkom sama. Akoby ma steny a množstvo ľudí utláčalo, aj keď sa na mňa nikto nelepí. Len to, že nemám so sebou nikoho, kto by ich podržal odo mňa, keď ja nebudem vedieť, ma dosť znervózňuje a mám pocit, že všetky steny a ľudia sú bližšie a viac na mňa tlačia a skoro neviem dýchať.

Ale nadýchnem sa a sedíme pri stole. Prstami objímam pohár.

„Čo robíš vo voľnom čase?” spýta sa Martin a odpije si z piva.

„Nič, sedíš doma,” ozve sa otravný hlas v hlave. Tentokrát má pravdu... sedím a pozerám si obrázky gotickej architektúry na Slovensku.

„Neviem, nič moc...”

„Ale, určite máš niečo.”

„Ani zďaleka to nie je také zaujímavé, ako tvoje hry.”

Martin sa usmeje: „Neviem posúdiť.”

Vymyslím si niečo alebo budem úprimná?

„Rada čítam o vesmíre,” poviem a hneď sa cítim ako dieťa. To robia základní škôláci, bola som jednou z nich. Nie vysokoškôláci študujúci politiku.

„Vesmír? O tom fakt veľa neviem. Máš rada scifi?”

„Mám radšej fantasy. V scifi je relatívne málo drakov, čo je dosť veľká nevýhoda.”

Pomaly odpíjam. Zase to ticho. Teda, samozrejme, nie je to ticho. Je to „posedenie” vysokoškôlakov, a posedenie je celkom štedré pomenovanie. Stavím sa, že to nazvali posedenie len preto, aby ma sem dostali. Na to, že to je posedenie, je tu celkom hlasná hudba a veľa ľudí tancuje. Na posedení sa sedí, je to priamo v názve.

„Je tu veľa ľudí,” zamrmlam.

„Prosím?”

„Veľa ľudí.”

Martin prikývne: „To hej, ale nie je to celkom nečakané. Povedz vysokoškólakom, že sa ide piť a, no, stane sa toto.”

Prikývnem. Vysokoškolská náchylnosť k alkoholizmu.

„Nechcela by si ísť von, prejsť sa? Bývam neďaleko,” navrhne Martin.

Odísť? Je tu veľa ľudí, ale nebudem odchádzať bez Tona, Báry a Vik. Kde vlastne sú?

Dokonca ani ten hlas, ktorý ma v hlave zvykne otravovať, mi nehovorí, že by som mala ísť.

„Nie, radšej ostanem tu.”

Martin prikývne: „Jasné, chápem, nepoznáme sa dobre... asi na to idem príliš rýchlo. Nechceš si ísť niekedy sadnúť na kávu alebo na obed? Alebo prísť sa pozrieť na naše utorkové hry?”

Pokrútim hlavou. Odkiaľ mu napadlo, že by som chcela niečo tohto rázu?

„Nie, asi sme sa nepochopili, nemám žiadne romantické úmysly.”

„Aha, tak... to sme sa nepochopili,” povie Martin. Neutrálne. Nevieam v jeho hlase spoznať sklamanie.

Martin sa zdvihne a odíde k inému stolu, kde sa začne zhovárať s dievčaťom, ktoré tam sedí.

Kde sú Tono, Bára a Vik?

Dopijem pitie. Musím ísť domov, nemôžem tu ostať. Nie je to tu príjemné.

Kde sú Tono, Bára a Vik?

Idem smerom k miestu, kde sa tancuje. Stoly odsunuli na stranu a tak tam vytvorili priestor.

Podlaha tam určite je rovnako lepkavá ako všade inde. Je tam veľmi husto, nevidím cez dav.

Na okraji, opierajúc sa o stôl, stojí Tono. Prešmyknem sa k nemu.

„Idem domov.”

„Čo sa stalo s Martinom?”

„Idem domov.”

„Počkaj, Ari, poďme von. Nech sa počujeme.”

Prikývnem.

„Počkaj tu. Idem po Báru a Vik.”

Tono zamieri do húfu ľudí. Tak veľa ľudí, neviem to vnímať ako oddelené telá. Ako dym.

Hustý, štipľavý dym - tancujúci ľudia a ich pot.

„Poďme,” zahlási Tono. Ani som si nevšimla, že sa vedľa mňa všetci zjavili. Bára ma chytí za ruku a vedie ma ku dverám. Nevieam, či ideme cez ľudí a tí Báre automaticky odskakujú z cesty, alebo čo presne sa deje.

Ale sme vonku.

„Ari, čo sa stalo? Keď sme ťa videli naposledy, bavila si sa s Martinom.”

„Áno, bavili.”

Stojím a dívam sa na zem. Ruky prekrížené.

„O čom?”

„O tých jeho hrách, myslím. Hovoril nejaké príhody. A potom... neviem, pozval ma k nemu domov.”

„A nechcela si ísť?” spýta sa Bára.

Pokrútim hlavou: „Samozrejme, že nie, veď hodinu dozadu som ho nepoznala. Tak som mu povedala, že nie...”

„Nie znamená nie, dofrasa, čo je na tom také ťažké?” Tono pokrúti hlavou. „Mrzí ma to, Ari. Ale, jeho strata.”

„Aká strata? On nič nemal. A rešpektoval. Len ma pozval von, na kávu.“

„A nechcela si ísť? Vyzerali ste, že si máte celkom čo povedať,“ spýta sa Vik.

„Nie, nechcela, veď sa nepoznáme.“

„No, na káve by ste sa práve spoznali.“

„Ale to je taký romantický setting.“

„Spravidla áno. Takže si necítila k nemu nič romantické?“ spýta sa Bára, „keď už máme teda odhadnuté, že nič sexuálne si k nemu necítila.“

„Samozrejme, že som k nemu nič sexuálne necítila, veď sa vôbec nepoznáme. To sa deje len vo filmoch, alebo u tínedžerov.“

A akonáhle to poviem, sa cítim ako totálny idiot. Ako tona ďalších vecí, určite aj toto sa deje u ľudí.

Tono, Vik a Bára si vymenia pohľady.

Začínam mať pocit, že sa o mne bavia za mojím chrbtom a nepáči sa mi to.

„No, teda nič sexuálne si necítila. A čo si cítila?“

Otočím sa na mieste, spravím skoro perfektný, tristo šesťdesiat stupňový uhol. „Neviem... asi že by bol fajn človek na hranie stoloviek?“

„Hm... a čo tam chýbalo?“ spýta sa Vik.

„Čo myslíš, chýbalo?“

„No, na to, aby si s ním chcela ísť domov alebo na kávu.“

„S nikým by som nechcela ísť domov, prečo by som to robila?“

„No, očividná odpoveď je, na to, aby si sa s nimi vyspala, ale to asi nie je to, čo chceš počuť,“ povie Vik.

„Ale prečo? Len teraz som ho stretla. Prečo by som chcela,“ divoko gestikulujem, „niečo také?“

„Hm...“ zamyslí sa Bára, „a je niekto, s kým by si, na teoretickej úrovni, niečo takého typu chcela?“

„Neviem, pravdepodobne niekto taký niekde existuje,“ myknem plecami. Nikto, koho poznám, ale určite niekto taký je.

Znova si vymenia pohľady.

„O čo ide teraz?“ Už ma to frustruje, tá ich komunikácia cez pohľady.

„No, väčšina ľudí na takúto otázku odpovie áno,“ povie Tono opatrne.

To sa mi nezdá pravdivé. Ale môžem sa myliť, nie som najlepším zdrojom pre ľudské skúsenosti.

„Ariela, vieš, čo je asexualita?“ spýta sa Vik.

„No áno, to je, že človek necíti sexuálnu príťažlivosť, ale že môže cítiť romantickú príťažlivosť. A aromantizmus je, že necíti romantickú príťažlivosť, ale môže cítiť sexuálnu príťažlivosť.“

Vik uznanlivo prikývne. Dostala som od nich malé bezvýznamné plus za znalosť terminológie.

„Ale, úprimne, nie celkom tomu rozumiem. Ako vie človek rozlíšiť medzi romantickou príťažlivosťou a kamarátstvom, ak tam nie je sexuálna príťažlivosť?“ rozmyšľam, „a aj tak... som hetero.“

Bára, Tono aj Vik zdvihnú obočie. Pochybujú.

„Okej, tak ako to cítite vy?“ snažím sa neprevracat' očami.

„Neviem, sexuálna príťažlivosť je pre mňa taká kombinácia fyzickej a mentálnej stránky. Že to, ako človek vyzerá, ale aj ako sa správa a kto je voči mne, to všetko tam hrá rolu. A býva

často spojená s romantickou, ale nie vždy. A u mňa, s romantickou príťažlivosťou je spojená aj exkluzivita. A veľa, veľa času a spojenie na veľmi intímnej úrovni," hovorí Bára. „Neviem to veľmi dať do slov. Toto... proste cítiš. Alebo prípadne nie.”

„Počkať, počkať. Teda, vy sa pozriete na človeka a viete povedať, že ten človek vyzerá tak, že by ste boli okej s tým, že by ste s nimi mali sex?” nechápem, to takto fungujú ľudia?

„Ako... je to zjednodušenie, ale v princípe hej,” pritaká Tono, „ty nie?”

„Ja nie. Ani trochu. Nevedela som, že to tak u ľudí funguje.” Nerozumiem tomu.

Akoby som sa práve dozvedela o ďalšom spôsobe, akým som odrezaná od väčšinovej spoločnosti.

„A romantické cítenie, to je odlišné od kamarátstva?” spýtam sa. Neviem, či chcem poznať odpoveď.

„Áno. Ale neviem definovať, čím,” Tono sa pozrie na Báru a Vik.

„Vibes,” povie Vik. „Podľa mňa, romantická príťažlivosť má taký... skôr intenzívny, hlboký, upokojujúci vibe. Kamarátska má skôr taký... jarný, svieži vibe.”

Pohľadom preskakujem z Báry na Tona a na Vik, a naspäť na Tona a Báru.

„Vibes nie sú veľmi vedecké vysvetlenie, ale myslím, že Vik to vystihlo,” prikývne Tono.

A ďalší povrázok spájajúci ma s ľuďmi je pretrhnutý. Respektíve, existoval vôbec niekedy?

Asi ho len nachádzam, že je tu a nikdy nebol zviazaný s ľudstvom.

Ďalšie moje spojenie s ľudstvom neexistuje.

Ako človek vie, že je človek?

„Ari... vieš, čo to je aroace?” spýta sa Vik.

„To je, keď je človek aj aromantik, aj asexuál, však?” spýtam sa.

Vik prikývne.

„Na ďalšie narodeniny budeš mať dvadsaťjeden rokov, to je taký vhodný vek na to, aby ti rodičia povedali, že si vlastne robot, alebo mimozemšťan, znova sa ozve ten hlas v hlave. Znova tie pripomienky, že nie som človek, to tu už pár rokov nebolo.

Neodožením ho. Možno má pravdu. Ak by som bola robot alebo mimozemšťan, asi by to dávalo zmysel.

„To... asi som aroace. Asi to dáva zmysel.”

Inéz

Každé ráno sa budím vedľa inej ženy. Alebo opačne: každé ráno sa vedľa mňa budí iná žena. Aj dnes. Otvorím oči a už mi zrak spočinie na inej žene – čiernovláske s vytetovanou lastovičkou na ramene. Usmieva sa, táto áno. Nie je to štandard. Dokonca mi zaželá dobré ráno.

A už si sadá, naťahuje ruky do vzduchu a ja ju sledujem a vybavujem si predošlý večer. Nie, určite nie a nikdy, ani náhodou.

Pýta sa, či si dám kávu. Prikyvujem a ona vstáva a ide do kuchyne. Mal som šťastie, táto iná žena bola veľmi príjemná a pozorná. Takých by som potreboval viac.

Z kuchyne sa ozýva rýchlovarná kanvica, piští a klokoce. Nazujem si papuče a prejdem do kuchyne. Pomaly – snažím sa spozorovať zmeny. Takže kým sa došuchcem za inou ženou, už mi zalieva hrnček vriacou vodou a sype do nej cukor.

„Nech sa páči.“ Položí predo mňa kávu.

Odpijem si a skoro ma šľak trafi. Asi až príliš vyvalím oči, lebo už sa ustarostene pýta, či mi nechutí a čo sa deje. No, je slaná až na porazenie.

„Ničnič. Len som si trochu popálil jazyk. Ale dobrá je.“ Zodvihnem palec. Dobre, nebola doma, omyl bol ešte ako-tak akceptovateľný.

„Idem sa obliecť,“ povie a odíde s pesničkou na perách.

Kávu vylejem do drezu opatrne, snažím sa eliminovať zvuky. Chvíľu ostanem na mieste, občas hlasno utrúsím, že fakt dobrá káva, tá sa podarila. A necítim sa previniť kvôli klamstvu. Potom sa vrátim do spálne. Iná žena si akurát zapína blúzku.

Opriem sa o zárubňu, pozorujem ju. Bola príliš dobrá a milá na to, aby vo veci nebol žiaden háčik. Faux pas s kávou sa nepočíta. Ešte si oblečie kabátik, a keď je pri mne, tak mi povie, že už uteká do práce, že sa jej to veľmi páčilo.

„Vymaľovala som ti obývačku.“

Opäť nahodím údiv, naozaj nefalšovaný a povedal by som aj ďakujem, len som trochu v šoku. Tejto inej žene by som dal deväť z desiatich. Škoda tej kávy. Ale stále nadpriemer, ktorý nemávam často.

Vyprevadím ju z bytu a rovno sa idem kuknúť do obývačky. Krásne neónovo ružová. Skóre teda upravujem na sedem bodov. Ale až keď to predýcham. Chcel by som asi veľa. Vychádzam pred byt, že sa prejdem. Na chodbe už stojí Eugen. Alebo aj Šmírák Evži, ako ho častujú mamičky z bytovky. Podľa mňa neoprávnene. Totiž skôr neoprávnene. Raz sa mu stalo, že upozornil jednu z nich, že sa jej vyhrnuli letné šaty a bolo jej vidno zadok. Odvtedy sa to s ním ťahá. Jazyky sú rýchle.

Eugen sa opiera o zábradlie a uznanlivo si prikyvuje. „Tá bola tvoja? Tá čiernovlasá kost’.“ Nepopieram. Ale ani nepotvrdzujem. Dobre vie, ako sa veci majú.

„Ty si taký šťastný bastard, vieš to?“ Eugen sa trochu jeduje. „Aj ja chcem.“

„Iná žena,“ konštatujem.

„Mne by stačila aj taká. Vieš, čo by som s ňou robil?“

Pokrútim hlavou, ani ma to nezaujíma. Ale Eugen už popúšťa svoju fantáziu. „Vlastne ani ja.“

Treba podotknúť: jeho predstavivosť nikdy nebola ktovieaká.

„Ale táto?“ Cmukne. „Odhadujem, že minimálne devina.“

„Vyfarbila mi obývačku na hnusnú ružovú.“

Eugen mávne rukou. „Detaily.“

Schádzam po schodoch k bráne. A ešte na mňa zakričí: „A boli už aj horšie.“

Veru, boli.

Deň mi ubieha normálne, ako vždy. Dávam si extrémny pozor na každý detail. Snažím sa zapamätať si tváre žien. Zapisujem si pomaly každú svoju činnosť. Ale ako aj včera, predvčerom, pred predvčerom, aj tento deň nie je výnimočný. Nezoznámim sa s nikým. Ani na pive s kamarátmi v bare. Jedno malé, s potom domov. V podstate to je môj posledný zápis. Doma túto činnosť nepraktizujem.

A ráno sa budím – vedľa mňa iná žena. Tentoraz blondínka s krátkym strihom. Opäť veľmi pekná. Prekvapenie už ani nepredstieram. A ona mlčí.

„Dobré ráno,“ začnem teda ja.

„Dobré,“ zamrmle unavene. Chytí sa za čelo.

„Stalo sa niečo?“

„Som len rozbitá. To nič, to prejde. Musí.“ Obráti sa ku mne. „Neurobíš mi kávu?“

Povzdychnem si. No čo už? Nezačína sa to dobre, ale bolo už aj horšie. Omnoho. Veď raz mi jedna iná žena skoro oči vyškriabala. Aspoň mi vyžehlila všetky košele, nohavice a, no, vlastne úplne všetko, aj ponožky a záclony. Toto je fakt nič, čo sa týka osobnosti.

Varím kávu. Pokúšam sa odhadnúť chute inej ženy na základe pár indícií. Som z toho mierne nervózny. Ale nejako to uhrám, aspoň si nepomýlim cukor so soľou. A už beriem hrnček a idem do spálne. Iná žena je už oblečená v teplákovvej súprave a nazúva si tenisky.

„Prepáč, vlastne som si spomenula, že mám niečo naozaj dôležité. Fakt musím, sory.“

Prikyvujem. Odpijem si z kávy, čo som jej robil na mieru. Hovadsky presladená. No, aspoň toto dobre dopadlo.

Iná žena si otvára dvere z bytu. V pohyboch má strhanú rýchlosť.

„A nepovieš mi aspoň, že...“ Zabuchne mi pred nosom a tak doložím iba pro forma: „Čo si mi tu zmenila... nechala?“

Kávu vylejem do drezu. Už bude z toho aj tradícia, zdá sa mi. A teraz už iba hľadať zmenu, nech ohodnotím aj túto inú ženu.

Dôkladne si prezerám byt. Nie dlho. Z obývačky sa rozľahne detský krik. Zľaknem sa.

Vbehnem do izby a v nej prenosné vajíčko s ani nie ročným deckom. Takto toto je na nula bodov, hovorím si v panike. Potknem sa o fľaše a krabice s mliečnou výživou. Ak si táto iná žena myslela, že vďaka tomuto jej zvýšim skóre...

Beriem vajce a utekám za inou ženou, možno by som ju ešte dokázal chytiť.

Na chodbe sa zrazí s Eugenom, ten ešte predtým povie, že človeče, takú inú ženu by veľmi rád po... Ďalej už nie, lebo obaja sme na zemi.

„Nezavadzaj,“ oborím sa naňho a rýchlo idem ďalej.

Pred bytovkou sa rozhliadam. Inej ženy nikde. Toto by bolo čisté tipovanie. Vrátim sa dnu a snažím sa utíšiť vreštiace decko.

Eugen sa na mňa pozerá so súcitom. „Mám sa vôbec pýtať?“

„Už sa pýtaš.“

Vtedy prvýkrát pustím Eugena k sebe. Potrebujem oporu a hlavne druhú hlavu pri novej zodpovednosti. Veď o tomto viem veľký trt. Na druhú.

„Myslíš, že ja nie?“

„Ty si aspoň strýko. Muselo sa na teba niečo nalepiť.“

„Jasné. Viem takto prdieť.“ Eugen si priloží dlaň na oko, pritlačí a vydá to nechutný zvuk.

„A iné somariny od synovcov. Tie ti asi tiež moc nehelfnú.“

Aspoňže sa Eugen nevzdal a nezdupkal hneď. Snažil sa pomôcť, ako len vedel. Zatiaľ čo ja

som robil grimasy na dieťa, on pripravil mlieko. Najprv sa tváril, že to vydumal úplne sám, len za pomoci svojho intelektu, ale nakoniec som z neho dostal, že volal svojej švagrinej a tá ho usmernila.

„Nebolo jej to čudné?“

„Tak, áno, bolo. Ale čo som jej mal povedať, že nejaká iná žena...?“

„Pravda,“ povie skleslo. „Prečo to vôbec nepije?“

Eugen mykne plecami. „Zavolám ešte Ivete?“

„Tak toto vôbec nebude divné.“

„Neboj. Ubral som to na to, že píšem knihu a robím si výskum. Chytré, čo?“

Musel som uznať, že nemá nasraté v hlave. Čoskoro máme jasnú inštrukciu: buď nemilosrdný a vraz mu tam ten dudel.

„Ale to musí byť nehumánne,“ protestuje. „Určite nás... Teda, neposiela sa za to do Haagu?“

Aha? Aha? Jasný. Tak teda zatiaľ, Ivet.“

Zloží telefón a vyzerá zmätene.

„Čo ti ešte povedala?“ pýtam sa a postupujem podľa Ivetiných pokynov.

„Že nemám spochybňovať skúsenosti trojnásobnej matky zocelenej detskými sračkami.“

Myslím, že sa máme na čo tešiť. To som myslel...“

„Sarkasticky, viem. Ale ty tu nemusíš byť, ak nechceš.“

Eugen ma potľapká po chrbte. „Vytvoríme mu krásne rodinné zázemie. Spolu,“ povie mierne dojata. A potom, že v dnešnej spoločnosti je to už akceptované, a ja rozmýšľam, v akej spoločnosti to ten človek žije.

Nejako sa mi podarí nakámiť to malé stvorenie, intuitívne ho vezmem na ruky, aby sa cítilo bezpečne, ale stále sa mrví. Eugen poznamená, že teraz by som ho mal nechať odgrgnúť si. Dobré, to ešte viem, ako by malo fungovať. Asi z filmov, a tak. Nie som si istý. Opiem si škvŕňa o plece a tľapkám ho po chrbte.

„Vidíš? Ide nám to! Budú z nás skvelí oteckovia,“ teší sa Eugen.

„Buď radšej ticho, Evži. Nepotrebujem, aby nás vyhnali...“ Drobček si v tom momente odgrgol. Zacítim nepríjemnú vlhko. „Ide mi to až do ponožiek, však?“

Eugen smutne prikývne. „Ber to pozitívne: aspoň sa poučíme do budúcnosti.“

Mne je to síce trt platné, chvíľu ešte chodím s tým drobcom, nech sa odbaví. A šepkám mu: „Je mi jasné, že čakáš len na to, kedy sa prezlečiem, aby si ma mohol znova ogrcať, hajzlík malý. Ja to viem. Takže ma nedostaneš.“

„Je to vôbec chlapec?“

„A čo ja viem? Všetky deti vyzerajú na jedno kopyto.“

„Nie je to iba stereotyp?“

„Evži môj naivný. Príroda zistila, že toto je dokonalý model, pri ktorom sa každej žene spustí materské mlieko. A príroda je sviňa so zvráteným zmyslom pre humor. Toto môže byť rovnako chlapec ako aj dievča.“

Vtedy si odgrgne druhýkrát.

„Ha! Ja som to vedel.“

Položím malé na posteľ v spálni. Eugen za mnou skáče ako psík. „Ako to zistíme?“

Ukážem na plienku. „Môžeš sa pozrieť.“

„Čo? Nie! Fuj! Čo ak je to dievčatko? Nie som úchyl.“

„To je dobré, lebo je to dievčatko.“

„Ako to môžeš vedieť?“

„Má náušničky, dilino.“

Eugen prizná, že to bol dobrý postreh a utrie si spotené čelo, že sa už bál, že ho budem nútiť pozrieť sa. On na také veci nie je stavaný, ani pripravený. A bla-bla-bla. Milión kecov mal okolo toho. Aj keď mu muselo byť zrejmé, že eventuálne malú budeme musieť prebalíť.

„Nezmysel,“ protestuje. „Dievčatá predsa nekakajú a necikajú. Iba sa tak tvária. Preto chodia na toalety vo dvojici, lebo inak by sa nudili.“

Občas nechápem, v akom svete ten človek žije. Ale to je jeho vec. Lebo mne napadne čosi iné.

„Ako ju budeme volať?“

„No, pravda. Ježiši, toľko krásnych dievčenských mien máme... to bude ťažké.“

„Niečo výstižné.“

„Dcéra inej ženy,“ vybafne Eugen.

„Veru, toľko krásnych mien a ty vyberieš to najkrajšie hneď z fleku.“

„Tak sory.“

„Bude to skrátka Inéz, a basta.“

„Inéz? Prečo práve Inéz?“

„Zamysli sa, ak ťa to nebude bolieť.“

A zaksichtí sa, akoby ho to bolelo. Ale aspoň viem, že sa snaží a nie je mu to jedno. Eugen mi pomáha všade, kde môže a vie. A s pomocou Božou, ale najmä Ivetinou, ktorá musí byť zmätená a vytočená z telefonátov každých desať minút, sme deň nejak dobačovali. Bez ujmy, so všetkými prstami, a takmer aj vlasmi. Najmä: so živou Inéz, čo bol asi najväčší počin. Večer sa chystám spať. V naivnej viere, že malá nebude vrešťať asi tak sedemdesiatpäť percent noci. Eugena som vyhnal s tým, že to zvládnem, nie som predsa neandertálec. Protestoval, že na to nemám právo, on chce byť tiež s Inéz. A to som mu už zatreskol dvere pred nosom. Maj sa. O pár minút mi Eugen napíše správu: Už to nebolí. Dost' chytré meno. Z nejakého dôvodu pridá aj srdiečko. A na fejsbúku zmení svoj status z nezadaný na je to komplikované. Zabiť je ho málo, komedianta.

Musím uznať, že som sa mýlil – Inéz buntoší asi deväťdesiat percent noci. Inými slovami: spím ešte menej. Okolo polnoci si ju beriem k sebe do postele. Nepomáha ani to.

Zabzučí mi budík a je mi jasné, že viac spať ani nebudem. Otváram oči, ale vôbec sa necítim odpočinuto. Skôr akoby ma vytrhli zo žalúdkov troch levov a poslepiačky poskladali pomocou lepiacej pásky. Na psychike mi nepridáva ani zistenie, že vedľa mňa je ďalšia iná žena. Taká opotrebovaná štyridsiatnička. Tvári sa dost' mrzuto. Ani úsmev, ani dobré ráno.

Len výčitka: „No, myslela som, že toto obdobie mám už definitívne za sebou.“

„Ja som ťa sem nevolal,“ odsekne.

A ona? Zmohla sa len na vzlyky, že ani kávou ju neponúknem a kvôli mne nespala celú noc, či čo, že som nevďačný sviniar a kopec iného. Snažil som sa ju utešiť. Alebo aspoň stopnúť.

Nepomohlo. Iná žena sa obliekla a utiekla predom mnou, ani sa neobťažovala za sebou zatvoriť.

„Fasa. Kiežby sa aspoň toto skončilo,“ šomrem a kontrolujem Inéz. Zjavne veľmi dobre spí.

Na jednej strane ma to teší. Na druhej zas jeduje, že akurát teraz, keď je mi to prd platné.

Idem radšej zatvoriť byt. Z chodby počujem slabé vzlyky a v predsieni nájdem hrbu nových kníh a časopisov.

„Mohla si doniesť radšej plienky, sakra!“ Hneď si uvedomím, ako veľmi sa mi s príchodom dieťaťa zmenili priority. Až ma premkne hrôza.

„Hovädo sprosté!“ skríkne iná žena z chodby.

Do bytu mi napochoduje Eugen. „Helou. Tá bola teda opotrebovaná. Taká dvojka.“

Hrabem sa v nových knihách. Zaujímavé tituly. Veľa klasiky a filozofie. Pekne. „Skôr jednotka – nenechala tu jediné leporelo.“

„Pekne sa meníš, človeče. Objavuješ v sebe cit a človeka.“ Eugen ma obíde. Nakukne do spálne. „Inézka je v poriadku? Ináč, v noci ma čosi napadlo, ale už som to aj zavrhol. Takže vlastne nič.“

„Ďakujem. To mi fakt pomohlo.“

„No nie, ja len, že prečo nejdeš na políciu? Alebo k inej kompetentnej toto, inštitúcii? Inézka predsa nie je tvoja starosť. Blbosť, však? Ja som vedel, prečo to zavrhum.“

Neviem, či sa mi chcelo vysvetľovať, že polícia ma má v zuboch. Zo začiatku, keď sa u mňa začali objavovať iné ženy, som k nim chodil každý deň a sťažoval sa. Každé ráno mám v posteli inú ženu, ktorá mi v byte niečo opraví, vynoví, alebo nechá niečo. No tí na mňa kukali, že čo si to vymýšľam. Aj keď chceli zväziť, že dajme tomu, že to tak je – prečo sa sťažujem? To je ako keby som chcel niekoho udať za okradnutie, keď mi pod hrozbou nožom vopchal do rúk milión eur. A čo by oni dali za pravidelný sex.

Ani mi nedali možnosť vysvetliť, že ja s tými ženami nič nemám, len sa vedľa nich zobudím. Ale to ma vždy hnali preč. Myslím, že keby sa k nám teraz dobýjal masový vrah, tak mi už neuveria. Až príliš som kričal: „Idú vlky!“ Hoci to je nepresné.

Skrátka: celé zle.

Ale Eugen nič z tohto nevie.

„A prečo je to podľa teba nezmysel?“

„Počkaťpočkaťpočkať! Nemôžeme sa zbaviť Inézky. To by som nerozchodil.“

„Kľud, Evži.“

Kebyže idem na políciu, šupnú ma do lochu s tým, že som Inéz uniesol a prerátal sa, keď som zistil, aká náročná je starostlivosť. A teraz sa tvárim, že mi ho nechala iná žena.

Tak si to predstavujem. Myslím, že nie som ďaleko od pravdy.

Eugen sa trochu upokojil. Žiadna pena, záchvat, hysák, hádzanie sa o zem s vreskotom. Je to od neho mimoriadne zrelé správanie. Začne švitoriť niečo o tom, že je pripravený usadiť sa a ja neviem ešte aké hlúposti. Nechám som ho. Nech ide. Možno ma skolí vlastnou nudnosťou. Ved' mne ani netreba veľa – oči sa mi dnes zatvárajú automaticky. A krpatá si spokojne spí, odfukuje a mňa ide poraziť. Netuším, čo robiť, či si ľahnúť, alebo sa na to vysrať.

Dilemu roztne Eugen, keď pozoruje Inéz. „Tá by len spala a spala. Chudiatko.“

Za tú poznámku som mu jednu uvalil. A on, že čo blbnem. Tak hovorím, že len tak, preventívne a ukazujem si na opuchnuté vačky pod očami. Možno pochopil. Možno nie. Teda: skôr nie.

V zúfalstve si radšej idem spraviť raňajky. Veci mi padajú z rúk. Ale ani najväčší rachot panvice nezobudí malú Inéz. Tak si robím, čo chcem a potrebujem. Hrkoce, trepocem, buchocem, škrípem. Eugen sa mi snaží asistovať, ale ako poznamenal už dávnejšie, on nanajvýš

tak špagety s kečupom. A potom aj tak vyzerá. Aj s jeho akože batikovanými tričkami.

„Ale to je fakt originál batika.“

„Tá vyzerá inak. Nie ako desaťročný podbradník. Takže vieš, komu vyprávaj.“

A idem si ďalej. Aj Eugen. Sleduje a učí sa. K tomu sa zalizuje. Aj keď mi niečo prihorí. To je výsledok jeho konzervovej kultúry. Dobré, že iná žena nechala Inéz u mňa a nie uňho.

Neprežila by dlho.

Naraňajkujem sa. Eugen na mňa hádže také oči, že by aj vyhladovaný pes závidel také

umenie a schopnosti. Ved' obmäkčil aj mňa – hodil som mu trochu chleba s vajcom. Ten sa šiel utíct'. Alebo mi fantázia až príliš pracovala. Neviem.

„Idem sa natiahnuť. Aspoň na chvíľku.“

Dopotkýnam sa do izby. Opatrne sa uložím, aby Inéz nič nespozorovala. Prvý krok mám za sebou. Napravím si vankúš. Trochu sa prikryjem. A mám všetko za sebou. Zatvorím oči. A Inéz sa rozvreští.

„Porazí ma!“ zrúknem a Inéz to tak rozhodí, že na tri sekundy zmlkne, len aby sa vzápätí rozplakala ešte viac.

„Už si spokojný?“ atakuje ma Eugen berie malú na ruky a čičíka ju. „Tíško. Tííšsko. Čo myslíš, že potrebuje.“

„Je to decko, Evži. Buď je hladná, alebo potrebuje novú plienku.“

V tom momente mi ju odovzdá. Akoby som bol práve ja najväčší odborník a profesionál.

Tak zisťujem, čo je vo veci. A skôr, než sa spamätám, tak som celý mokrý, smradľavý a zababraný od toho mizerného mlieka. Teda: bola aj hladná, aj špinavá. Vôbec ma to neprekvapilo. Eugena som aspoň poslal kúpiť nejaké plienky. Chcel byť veľmi užitočný, tak nech sa činí. A tak sám prskám a kľajem v byte.

„Toto ja nepotrebujem, sakra. Nie som starý mládenec, aby som sa staral o cudzie dieťa. Kto to kedy videl? Kiežby som mal aspoň schopnejšieho parťáka.“ Začnem imitovať Eugena pritrúblym hlasom. „Toto som ja, Eugen. Neviem nič, a v hlave mám presne to isté.“ Inéz sa upokojí a sleduje ma.

„Takže tebe sa páči moja verzia Evžiho?“ pýtam sa a smejem sa spolu s ňou. „Tak pokračujem... Pozrite, v živote som nemal, ženu, ale tvárim sa, že každý deň klátim nejakú... Nehovor mu, že takto pred tebou rozprávam, dobre? Asi by to neprežil... Klátim nanajvýš tak svoj...“

A tak. Bavím sa s Inéz.

A keď sa po hodine vráti Eugen, nájde nás pri hre na ťapušky... Teda, všetko som odmakal ja, ale jej sa to ohromne rávalo.

„Neruším?“ Eugen je takmer urazený, že sa bavíme bez neho.

Štuchne do malej a pripomeniem: „Nič mu nehovor.“

„Čože?“

„Nič. Čo si doniesol, ukáž.“

„Jasné. Ani by si neveril, aké sú to muky. Koľko druhov. A predavačky sa ma pýtali toľko vecí, že ako stará je Inéz, napríklad. A ja len, že netuším, že ja som len strýko, že ma vyslali rodičia, lebo musia byť pri malej obaja. A ony, že títo moderní rodičia. Tak som im vysvetlil, že toto je iné, komplikované. A ony, že...“

„Boha, ukáž, čo si kúpil.“

„Jaj. Jasné, nakoniec sme na to prišli. Snáď.“ Eugen mi podá tašku s nákupom. „Aby som dokončil, tak predavačky, že...“

A musel som si vypočuť celý prepis ich rozhovoru. Lebo to bolo zrazu dôležitejšie, než osraté plienky a prázdne bruško. No, ved' dobre, rozprával mi počas mojich rodičovských povinností. Počúval som asi tak, že občas som zo seba dostal aha, jasné, rozumiem. Ešteže som

nemusel písať kontrolný test.

Tak si dýchame dňom, snažíme sa žiť poctivo a najlepšie, ako len vieme – ja a Inéz. Aj Eugen sa snaží, ale preňho je to primárny spôsob života, takže sa mu ľahko kecá. Ale čo ja? Čo Inéz? Nie sme zvyknutí. Tak kto je tu potom skutočný hrdina a martýr? My, vyvrheli spoločnosti.

Opustené dieťa a osamelý muž, za ktorým chodia po nociach ženy. Musíme preto držať spolu. Som stále pri nej. Ideme sa napapať? Potrebujeme vymeniť plienku? Udreli sme sa? A zrazu Inéz kýchne. A ja už vyberám vreckovku, že joj, veď my máme soplík. A Eugen sa na mňa pozrie ako na rozprávajúci traktor. „Čo si to akurát povedal?“

„Nič. Veď nič.“ Až jachtám. „Malá má sopleľ.“

„Lebo sa mi zazdalo, že...“

Zdrapím ho za golier. „To sa ti len zdalo.“

„Dobre, veď okej. Páni, netreba sa hneď urážať. Akoby som nič nepočul.“ Eugen si radšej pustí televízor a brble: „A to ešte včera si hovoril o Inézke, že vždy si chcel mať ťažítka.“ Až zahorím červeňou. Dobre, tak som to povedal. Decko sa moc nehýbe. Kam som ho dal, tam ostalo. Tak som si zažartoval. No to je toho. Mal by som sa vrátiť k chladu a mrazu, uvažujem.

A sledujem televízor. Napadne mi, že toto nie je najlepšia zábava pre malú.

„Ideme radšej von. Na ihrisko.“

Eugen odhodí ovládač. „Konečne dobrý nápad. Idem s vami.“

Oblečieme sa, berieme vajíčko s Inéz a spolu vyjdeme pred bytovku. Hneď pod nosom máme ihrisko, čo je super. Super ale už nie je, že sú tam aj iní rodičia a ich deti. Keď si to uvedomím, vyskočí mi guča do hrdla. Eugen drží vajce, lebo chce byť užitočný. A ja trochu zaostávam, asi päť krokov. Prechádzam sa a tvárim sa, že som tu náhodou a nepatrím k Eugenovi. Totiž, naopak, on nepatrí ku mne. Veď je to fuk.

Eugen položí vajce a spokojne sa rozhliada.

Potom prichádza problém. Taký mocný a hrubokrký. „Čo tu hľadáš, Šmírak-Evži? Prišiel si slintať nad krpatými?“

„Zdravím, sused,“ povie Eugen optimisticky. „Len sme na vychádzke tuto s malou.“

„Ja odpadnem. Tebe niekto zveril svoje decko? To musela byť naozaj chorá mater.“

„Ale, no, veď netreba hneď byť protivný.“

„Čo? Čo si to povedal? Zopakuj to, debilko.“

Myslím, že až vtedy si Eugen uvedomil, že hrubokrký sused naozaj neprišiel na kus priateľskej reči. Trochu sa zmenšil.

„Nienie. To vyznelo hlúpo. Len... Ja len, že... Viete... Predsudky a...“ Eugen sa obzerá za mnou – hľadá pomoc.

„Jaké predsudky? Že máš úchylné sklony, vieme už dávno. Ale že si aj homoš, to je pre mňa novinka. Neprekvapuje ma, ale, u teba nie.“

„Ale veď o tom...“

Hrubokrký schmatne Eugena za zápästie a vykrúti mu ho. „Taký, ako ste vy, buzny, tu nemajú čo robiť.“

Sledujem toto všetko. Každé slovo sa mi zaráža do srdca ako kôl. Nohy sa mi trasú. Neviem sa hýbať. Chcem utiecť. Márne.

„Tak si berte so sebou aj túto malú obludu.“ Kopne do vajíčka, ktoré sa prekotí a Inéz sa rozplače. „A vypadnite.“

Inéz plače. Inokedy by sa mi jej rev zarezával do uší. Ale teraz ho nevnímam. Nohy sa mi pohli. Konečne. Akurát opačným smerom. Prikráčam som k susedovi a vrazím som mu. Chytí sa za nos, z ktorého mu ide krv.

„Si mŕtvy!“ zahuláka.

Vyberám z vrecka kaser a riadne mu poprášim ksicht. Je po všetkom.

„V poriadku, Eugen?“ pýtam sa kamaráta za kvílenia hrubokrkeho. Na rukách mám Inéz.

„Ale áno.“ Zdvíha sa zo zeme. „Ale, páni, nikdy by som nepovedal, že toľko otcovstva sa v tebe nájde.“

Chce ma objať.

„Malo by sme asi ísť,“ navrhnem. Vidím, že na nás už volajú políciu.

Nakoniec sme a z toho vysekali. Našťastie sa našli dobrí ľudia, ktorí dosvedčili, že hrubokrky všetko začal a my sme sa len bránili. Teda: aspoň niečo pozitívne.

Horšie bolo, že mi zobrali Inéz. Teda, nie hneď, samozrejme. Po dlhom výsluchu a pátraní som vysvetlil som polícii, ako to bolo. A oni mi naveľa uverili, čo ma prekvapilo. Pýtal som sa, či nájdu jej mamu. Vraj to nebude problém. Ale aj tak jej Inéz zoberú, lebo... Nuž, lebo. Ale dali mi ešte čas, starať sa o ňu kým si ju nevezmú zo sociálky. Myslím, že sa im nechcelo vymieňať obsraté plienky. A podobne.

A tak sedíme na policajnej stanici. V rukách držím Inéz. A vysvetľujem jej situáciu. „No, a teraz prídu také dobré panie zo sociálky, aby prevzali štafetu a postarali sa o teba. No neboj

sa, určite budeš v dobrých rukách. Myslím, že aj v kompetentnejších. To je také ťažké slovo.

Teraz ti ho nevysvetlím, ale určite jedného dňa pochopíš, čo znamená. Veď je to fuk. Chcel som... Budeš mi chýbať. Veľmi. Ty si na mňa asi nespomenieš. V tomto veku vytesnávaš z hlavy všetko zlé. Takže asi aj mňa. Ale, vieš... Ja na teba nezabudnem. Nikdy... Inézka.“

Poriadne ju objímam. A nechcem pustiť, ani keby čo bolo.

Ešte jej vymením plienky, nakŕmim, a všetko, ale už po tom nič viac, lebo sa zjaví taká matróna, že malú budem musieť odovzdať. Keď jej predávam Inéz, tak sa ma drží do poslednej chvíle. Ručičkou mi zvierá prst. Ale povolí. A zrazu jej niet.

Niet jej nikde. Nemám jej fotky. Nemám video. Nemám nič, len rozhádzaný byt po všetkej tej panike. Mizne jej vôňa. Mizne jej plač. Všetko sa stráca.

Avšak: v srdci mám aspoň drobný hrejivý pocit.

Teplo domova

Inšpirované maľbou Zelení zbojníci od Mikuláša Galandu

Vrcholom dnešného chabého úlovku bola fľaša borovičky. Juro si z nej poriadne logne a vtisne ju Adamovi. Páli ho až za ušami, ale to je dobre, aspoň zahreje. V sviežom vzduchu cítiť, že končí september, tepla po večeroch veľa nieto. Kráčajú cez trávu po chrbte kopca. Z jednej strany sa im do tváre opiera zapadajúce slnko, na druhej krajinu zalieva tieň. Do chatrče to majú ešte cez jeden kopec, no Jurovi už poldruha hodiny gniavi žalúdok od hladu a nedarí sa mu ho premazať ani pálenkou. Škvŕkanie v bruchu sa mu ozýva až v hrdle, preto sa napokon rozhodne zhodiť z pleca batoh.

“Čo robíš?” Otočí sa za ním Adam.

Juro vytiahne žalostne malú hrudu syra, ktorú zobrali jednému sopliakovi, čo strážil ovce. Celá je obschnutá, ale teraz by zjedol aj chrústa, ak by v tráve nejakého našiel.

“Šak to nechaj, zjeme doma s chlebom,” vraví mu priateľ.

“Nepočuješ, jak ma skrúca?” nedbá Juro a odhryzne si. Ledva mu to ide dole krkom.

Za mamine strapačky by si teraz nechal odrezať prst. Možno aj dva. Lenže mamine strapačky sú na opačnom konci kraja, zanechal ich, keď dal prednosť životu v hore. V dni ako tieto Juro uvažuje, či tá voľba stála za viac, než kravské lajno.

S ďalším hltom si vyhodí batoh na plece a vykročí, no Adam mu nedá pokoj.

“Hej, nezjedz to celé!”

“Jem to celé, boha?”

“Ja sa nebudem doma dusiť suchým chlebom len zato, že nevieš vydržať!”

Juro mu zvyšok syra vtlačí do hrude takou silou, až sa Adam zapotáca. “Tak si to zožer!” zavrčí, a obídúc kamaráta pridá do kroku.

Adam ho namosúrene dobehne. “Vravel som, že máme ísť až do Ľupče.”

“Z Ľupče by sme nič nemali.”

“Ak by sme išli zdola, mohli sme natrafiť na—”

“Na Krivého, ktorý by nám zase dal na hubu.” Na Krivého Janiho, ktorý ich odtiahol do hory, lebo pri zbíjaní si vraj chlap žije ako zemepán. Mládencom sa žiadalo lepšieho života, veď komu by nie. Celý deň na poli a kolo domu robiť sa človeku rýchlo zunuje, najmä keď vás vaši neustále hrešia. Vraj práve takí sú na zbojníckom remesle súci, povedal vtedy Krivý Jani. Krivý Jani im sľúbil teplo zbojníckej družiny, no beztak ich potom nechal mrznúť v hore.

“Šak tam nemôže strážiť každý deň, mohli sme—”

“Načo, kurňa, riskovať Ľupču?! Pre fľašu mlieka?”

Adam mu nahnevane zamáva syrom v ruke pred tvárou. “Aby sme sa nemuseli drhnúť týmto!”

Juro by mu najradšej vrazil. Popraskanými hánkami rovno do tých čiernych kučier na jeho brade. “Ak ma Jani stretne,” precedí pomedzi zuby, “zabije ma.”

Krivý Jani, ktorý vtedy zistil, že vybabrať s nimi sa nevypláca.

Adam pri tých slovách pookreje a nakrátko zaváha. “Veď... by som ho nenechal.”

Juro si posmešne odfrkne a odvráti sa od neho. Pohľad radšej upriami k stromom, za ktorými sa čochvíľa stratí slnko. Adam by za teplo piecky isto obetoval celú ruku. Jemu sa z dediny ťažšie odchádzalo, kedysi tam mal aj Evičku. Juro mu ju závidel... Až kým neprebehla k hrnčiarovi.

Na ramene pocíti Adamovu dľaň. "Juro..."

Viac nepotrebuje. Vrazí doňho lakeť a napriahne sa i päšťou. Adam stratí rovnováhu, zdrapí však priateľa a v tráve skončia obaja. Nemlátia sa dlho ani silno; len pokým z nich nevyrpchá hnev a nezabudnú na hlad. Váľajú sa niekoľko siah dolu kopcom, napokon skončí na chrbte Adam. Vždy skončí na chrbte Adam. Juro mu kolenom pritisne stehno k zemi, jednou rukou zvierajú jeho predlaktie a tvárou je nebezpečne blízko k tej jeho. Lapajú po dychu na seba hľadajú a vzduch medzi nimi cítiť po borovičke.

"Dlížíš mi za to," pripomenie mu Juro. Zhora mu hľadajú do tváre podobne, ako už veľakrát. Jeho kamarát má veľmi husté obočie a obyčajné hnedé oči. Juro obdivuje jeho bradu, lebo on má len fúzy pod nosom. Pri jednej z ich mnohých potýčok si však v brade všimol Adamove pery. Tuším sa práve bili kvôli Evičke. Juro si vtedy uvedomil, že Adam má pery krojené podobne ako tá dievčina.

"Môžeš zjesť ten syr," odvetí Adam a pery sa mu zvlia do úškrnu. Sú to krajšie krojené pery ako Evičkine.

Juro pokrúti hlavou, tiež mu ale myká kúťkami úst. Povolí zovretie a prevalí sa nabok, mladíka vytiahne do sedu k sebe. Vrátí sa po odhodnený batoh a vytiahne z neho pálenku. Nechá ju však Adamovi, on sa zatiaľ vymočí do trávy.

Za latrínu by prst nedal, človek sa zaobíde aj bez nej. Z domu mu viac chýba mäkkšia posteľ a poriadna perina. No na tie si onedlho nazbývajú dostatok peňazí a dáko ich dovlečú do chatrče. Všetk i z chatrče sa krok po kroku stane chalupa.

"Zajtra môžeme ísť za Lehotu - tam, jak chodia na drevo," nadhodí, keď sa usádza vedľa Adama. Ten sa oňho oprie bokom a podá mu fľašu. Dotyk ich zohreje zvonku, alkohol zvnútra. Chlapi v krčme radi vyhlasovali, že po pálenke človeka najlepšie zohreje iba ženská, no Juro zistil, že to nie je pravda.

Cnie sa mu za pohodlím domova, ale za ničím iným. Na otca si spomenie len vtedy, keď dúfa, že nebude mamu. Na Evičku len pri Adamových perách. Občas mu myšlienky zabľúdia k ich koze.

"A mohli by sme dáko kozu zobrať, keď nájdeme pri plote."

"Alebo na jar, jak budú mladé," navrhne Adam. Lakeť si položí na Jurovo koleno a podoprie si hlavu. Druhou rukou si z nohavíc lenivo oberá bodliáč.

Juro sa zadáva na dolinu pred sebou. Slnko zapadlo, aj z tejto časti kopca sa vytratili farby. Kým cez deň všetko presýtené žiari, tesne po západe sa krajina ponára do zelených odtieňov. Pôsobí to akosi mdlo, no i pokojne. Postupne utícha vtáctvo a cvrlikanie lúčnych koníkov; vôkol mládencov počuť iba jemné šušťanie vetra. Široko-ďaleko sa rozprestierajú zelené kopce, zelené stromy a zelená tráva. Takto si Juro predstavuje more, hoci ho nikdy nevidel, lebo do Ameriky šiel miesto neho bratranec; kopce ako veľké vlny, chvejúca sa byť ako rozčerená hladina a modrá farba všade, kam oko dovidí. Tu im je morom les, miesto modrej majú zelenú. Aj Juro s Adamom naberajú v tomto svetle zelený nádych. Sediace takmer nehybne, aspoň na chvíľu im hora dožičí s ňou splynúť. Nato v Jurovom žalúdku opäť hlasno zaškvíka.

"Dám ti ten syr," Adam siahne do vrecka svojho kabátca, no Juro si radšej logne z pálenky. S fľašou v ruke obľapí Adama okolo pliec a keď mládenec nakloní hlavu, Juro si o ňu oprie tú svoju. Cestu si k sebe nájdú aj ich ruky; Juro v teplej dlani zovrie Adamove prsty, krúžiac palcom po mozoľoch, ktoré už pozná spamäti.

Boli to Adamove omrzliny, pre ktoré sa vtedy šiel porátať s Janim. To ešte nebol Krivým.

Grafika, digitalna malba, komiks

Myslím, že chápem

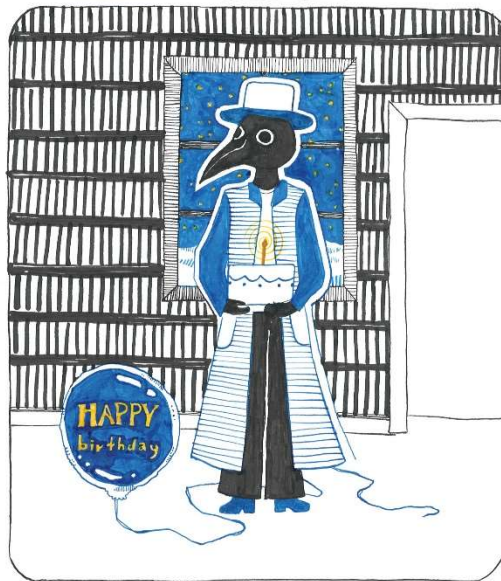
Transformácia

What if...?

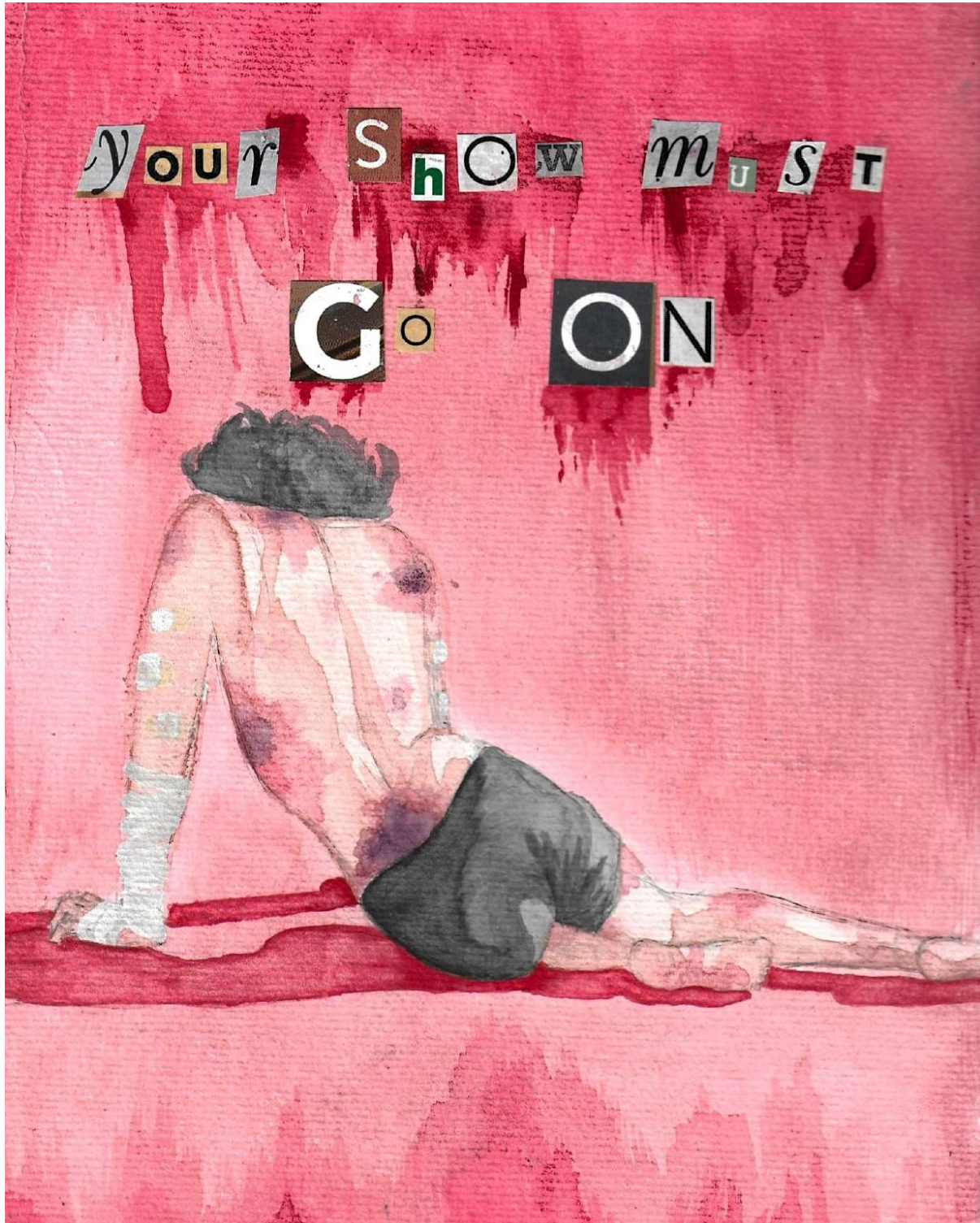

Prvé narodeniny

Malba

Tvoje predstavenie musí pokračovať

Fotografia

Odraz v obraze

Absurdita

Sekunda

ISBN 978-80-570-6017-8
EAN 9788057060178
Zborník Yes Queer! - Round o.z - 2024